

Project Name: Tati Lerd

Book Name: Gospel of Matthew

Email: Info@korpu.org

WebSite: www.korpu.org

انجيل متي

۱

عيسى مسيح شجره نامه

۱ عيسى مسيح شجره نامه،
که داوود پادشاه و ابراهيم پيغمبر نسلک به انجوریه:
۲ ابراهيم، اسحاق په،
اسحاق، يعقوب په و
يعقوب، يهودا و چوه براران په به.
۳ يهودا، فيرص و زراح په په
و چوان مار نام تامار په.
فيرص، حضرون په
و حضرون، رام په،
۴ رام، عميناداب په،
عميناداب، نحشون په
و نحشون، سلمون په به.
۵ سلمون، بوغز په به. و بوغز، مار نام راحاب په.
بوغز، عوبيد په به و عوبيده، مار نام
روت په.
عوبيد، يسا په به.
۶ يسا، داوود پادشاه په،
داوود، سليمان په به

سليمان ما پيش از اَم که داوود پادشا زن بيبيه، اوريا زن بيا.
 ۷ سليمان، رُحْبَعَام پِه،
 و رُحْبَعَام، اَبَيَّا پِه، و اَبَيَّا، آسا پِه پِه.
 ۸ آسا، يهوشافاط پِه،
 يهوشافاط، يورام پِه،
 و يورام عَزَيَّا پِه پِه.
 ۹ عَزَيَّا، يوتام پِه، يوتام، آحاز پِه،
 و آحاز حَزَقِيَا پِه پِه.
 ۱۰ حَزَقِيَا، مَنَسِي پِه، مَنَسِي، آمون پِه
 و آمون، يوشيا پِه پِه.
 ۱۱ يوشيا، يَكْنِيَا پِه و چوه براران پِه پِه.
 اَم زمانک يهوديان به باپله سرزمين تبعيد بينده.

۱۲ يهوديان تبعيد بيننه پَش بابلک:
 يَكْنِيَا، شَتْلَتِيئِيل پِه و شَتْلَتِيئِيل،
 زِروبايل پِه پِه.
 ۱۳ زِروبايل، اَبِيهود پِه،
 اَبِيهود، اِلْيَاقِيم پِه،
 و اِلْيَاقِيم، عازور پِه پِه.
 ۱۴ عازور، صادوق پِه،
 صادوق، اَخِيم پِه،
 و اَخِيم، اِلْيود پِه پِه.
 ۱۵ اِلْيود، اِلْعَازَر پِه، اِلْعَازَر، مَتَّان پِه،
 و مَتَّان، يعقوب پِه پِه.
 ۱۶ يعقوب، يوسف پِه و يوسف مريمه شُو به،
 هَر مريمي که عيسايي که اونه مسيح واتشانه
 اوک دنيا بامه.

۱۷ اِنجوره، ابراهيم پيغمبره زمانه تا داوود پادشاه زمان چهارده نسل و داوود
 پادشاه زمانه تا يهوديان تبعيد بين بابلک، چهارده نسل و تبعيد زمان نه تا
 مسيح زمان چهارده نسل بنده.

عیسی مسیح دنیا آمیین

^{۱۸} عیسی مسیح دنیا آمیین انجوره به: عیسی ما مریمه، یوسف پوندی بیبا. اما ویو گردنه پَران تر وقتی که حلا مریمه کیلی بیبا معلوم آبه که خدا مقدسه روحک اورا. ^{۱۹} مریمه شو یوسف که صالح مردکی به و نیگفَسردشه مریمه رسوا بیبیه، تصمیمش بگته که بی صصسلم مریمک جدا بیی. ^{۲۰} اما آدمی که ام تصمیمش بکت، ایگله خداونده فرشته خونه دلک آوه آشکار آبه و باتشه: «ای یوسف، داووده پادشاه زا، اشته زَنر، مریمه ویو کردنک مَترس، چون آ خوردنی که چوه تَرَنکه، خدا مقدسه روحکه. ^{۲۱} مریمه ایگله کوله ای دنیا آوریه و ته گه چه نامه عیسی آنی، چون آِشتن قومه چوان گناهانک نجات دَیه.» ^{۲۲} ام چیه همه اتفاق دِگسندۀ تا چی ای که خداونده آشعیای پیغمبره زواننه واته به، اتفاق دِگنه که:

^{۲۳} «ایگله کیلییه اور آبییه، کوله ای دنیا آوریه

و چه نامه عمانوئیل آئینده»

که چه معنی «خدا آما نیه» اِسِه. ^{۲۴} وختی یوسف خونک بهشته هر چی که خداونده فرشته آوش فرمان آدییه به، انجامش بدا و مریمش ویوه بکه. ^{۲۵} اما تا زمانی که مریمه اِشتن زا دُنیا بُوعرییه یوسف آونه هم خواب نیه؛ و یوسف آ خُوردنه نامش عیسی آنا.

۲

مُغانه ویندن

^۱ عیسی، هیرودیسه پادشاهی دورانک، شهر بیت لِحِم، یهودیه منطقک دنیا بامه، عیسی دنیا آمیینه پَش چند گله آستاره شناس که مُغه گروک بنده، مشرقه سرزمینه طرف نه بامنده شهر اورشلیم ^۲ آپرسسشانه: «یهودیان پادشاه که تازه دنیا آمییه کارییه؟ چون آما چه آستارمانه آدمی که برامییا ویندا و آمیمان آوه پرستش بکرام.» ^۳ وختی ام خبر هیرودیسی پادشاه گوش آرسس تشویش آبه، اورشلیمه مردم هَمبَلَنه آونه تشویش آبنده. ^۴ هیرودیسی همهی سران کاهنان که معبده علما بنده و قومه تورات معلمینش ای یاگا بیدا آکتنده و آوانکِش آپرسس: «مسیح موعود کا گه دنیا بایه؟» ^۵ آوه جواو آدانشانه: «گه شهر بیت لِحِم، یهودیه منطقک دنیا بایه، چون میکای پیغمبره انجوره

نیویشته:

^۶ «ای شهر بیتِ لِحْم که یهودا سرزمینکش،
تِه یهودا حاکمان وَرک اصلا ویلی نییش،
چون تِک ایگله حاکمی ظهور گره
که چَمَن قومه، شوآنتی کره.»

^۷ پس هیروودیس نویته کینه ای آ آستاره شناسش داد بکردنده اِشتن وَر و آستاره آشکاره آبیته زمانش آوانک آپرسس. ^۸ چاوش آوش بِخِرسانسندِه شهر بیتِ لِحْم، و آوانش باّته: «بِشا و دقتنه آ خوردنه پشه بگردا. وختی آوران پیدا بکه، منین خبر دار بکرا تا از نی بایم، آوه پرستش بکرم.» ^۹ آستاره شناسان پادشاه لاوان آشنوسنه پَش، راه دِگسندِه. و آ آستاره ای که چَوِه برامینه موقع ویندشان بییا، چوان پرانتر شیرده تا آخر را آ یاگا کفایینه سر که خوردن وا به، بندرسا. ^{۱۰} آوان آستاره ویندنه، پر خوشحالی اینه شاد شادیشان بکه. ^{۱۱} وختی دِشنده کییه دله آ خوردنشان، چَوِه مارنه مریمنه بینده، و سجدشان بکه، و آ خوردنشان پرستش بکه. چاوش اِشتن صندُقانشان آکرده و هدیه هانی طلا و کندر و مُرک آوشان تقدیم بکه. ^{۱۲} چون خُونِه دلک آوان هشدار بیه به هیروودیس وَر آمگردنده، آوه علوده راهینه آگردسندِه اِشتن مملکت.

مصر را دِوشتن

^{۱۳} آستاره شناسان شیینه پَش، ایگله خداونده فرشته خُونِه دِلک یوسفه ظاهر آبه و باتشه: «بیض، خُوردنه و چَوِه ما آگی، مصره را دِوَر، و تا آدمی که تِه خبر آدیم وا بنده، چون هیروودیس پادشاه اِم خوردنه پَشدنه گرسر تا آوه بوکوشه.» ^{۱۴} پس یوسف بهشت و شَوه را، آ خوردن و چه ماشه آکتا و مصره طرفه را بَشه، ^{۱۵} و تا هیروودیس مَرَدنه موقع آگا بندرس. اِنجوره آ چی که خداونده، هوشع پیغمبره زُوان نه واته به اتفاق دِگس که «چَمَن زام مصرنه داد بکه.»

^{۱۶} وختی هیروودیس بزانسشه که آستاره شناسه آوشان وازی دیه، برک چتین عصبانی آبه و مطابق آزمانی که آستاره شناسان واته به، دستورش بدا تا شهر بیتِ لِحْمک و چَوِه اطرافک همه ی دو ساله کولان و چَه ویلی تره، بوکوشنده. ^{۱۷} آموّع آ چَه که ارمیای پیغمبره پیشگویی کرده به، اتفاق دگس که واتش به: ^{۱۸} «شهره رامنه صصی گوش آرسر،

شیون و زاری و پيله ماتمی صص.
راحیل اِشتن خوردنان را پِرمسریه
و نگشه آرام بیبیه
چون چوه خوردنه مردنده.»

آگردسن به ناصره

^{۱۹} هیرودیسسه مردنه پش، آدمی که یوسف مصرک به ایگله خداونده فرشته، یوسفه خُون دیشیا ^{۲۰} باتشه: «بیض، خوردن و چوه ما آگی و بشه اِشته قومه وِر، چون آوه ای که رایشان به اُ خوردنه بوکوشنده، مردنده.» ^{۲۱} پس یوسف بهشت، خوردن و چوه ماش اگته و آگردس اِشتن قوم وِر. ^{۲۲} اما وختی بِشَنوسشه که آرکلائوس اِشتن پیتر هیرودیس یاگاک یهودیه منطقه حاکم بییه، بترسس اگا بیشی، چون خُنه دلک آوشان هشدار دییه به، راه دگس بشه جلیله منطقه طرفه را ^{۲۳} یوسف بشه و ایگله شهری که چوه نام ناصره به زندگیش بکه. تا ایزه، پیغمبران پیش گویی اتفاق دِگنه که واتشان به: «آونه ناصری واجنده.»

۳

یحیی، مسیحه راه آماده آکرار

^۱ سالان اوردنه پش، یحیای تعمیددهنده تعلیم دیننه واسنه یهودیه بیابانه را بشه، ^۲ واتردشه: «توبه بگراه چون آسمانه پادشاهی نزدیکه!» ^۳ یحیی آ کسی اِسَه که اِشعیای پیغمبر چوه درباره واجه:
«ای نفر بیابانک چَرَنه واتر:
”خداونده راه، آماده بگراه!
چوه راهان دوز آکرا!“»

^۴ یحیی خلوع دَوَع پشمنه به و چرمیه قیاسه ای اِشتن کمرش دِوستِه، و چوه غذا چکوردرک و کوهیه عَسَلک به. ^۵ مردم، اورشلیم شهرنه و سرتاسر یهودیه منطقه نه و تمامی اُردن رواره اطرافنه چوه وِر بِسِنده ^۱ و اِشتن گناهانشان اعتراف کرده، اُردنه رواره دِلک یحیی دَسنه غسل تعمیدشان آرکته.
^۷ اما وختی یحیی بیندشه که خیلی علما فَرِسیان فرقه و صدوقیان فرقک

بامنده آياگايي که او تعميد دير تا تعميد بيگيرنده، اوانش باته: «ای افعی زادآن! کی شاماش هشدار بدا تا آ غضبی کی که آمییر، دوزا؟^۸ اعمالی انجام بدیا که آمانه توبه ران کرده^۹ و اِشتن نه مواجا ”چاما جد ابراهیم پیغمبر اِسِه.“ چون شامانه واَترم که خدا قادره اِم سگانک ابراهیمه را اولاد به وجود بوِعِرِه.^{۱۰} حتی اِسا تیشه، داران بِنَه بِنجقک نیه بییه. هر داری که چاگه میوه آمَدییه، پرنده و آتش دِلک دَرَنده.

۱۱ «از توبه گردنه را، شاما اونه تعميد ديم؛ اما کسی که چَمَنَه پَش آیه منک قویتره و از حتی لیاقت ندارم چه پاقابان چه پرانک بِنیم. ا شاما خدا مقدس روح و آتش نه تعميد دَییه.^{۱۲} اِشتن چنگه دسک داره و اِشتن خرمنگاه تمیز آکره. اِشتن گندمه انبارانک ذخیره گره، اما سِنبره آ آتشینه سوجانه که دوَنکُشه.»

عیسی تعميد

۱۳ آدمی، عیسی جلیل منطقنه بامه اُردن ريار، یحیی وَر تا یحیی آوه غسل تعميد بدیه.^{۱۴} ولی یحیی تقلاش بکه چوه پَرانه بیگیره که اِم کاره مکره و اُونش باته: «از نیاز دارم اِشته دسنه تعميد بیگیرم، اِسا ته آمیش چمن وَر؟»^{۱۵} اما عیسی چه جواوک باته: «بدا اِسا ایزه بییی، چون چاما را اِم چاکه که آ چی که درسته تمان و کمال انجام بَدیام.» پس آدمی یحیی راضی ببه.^{۱۶} وختی عیسی تعميد بکت، اَلْبَحَل اُوک بَرشه. هَ لَحْظَه آسمان عیسی را آبه و آ بیندشه خدا روح ایگله کوتری شوار نازل آبه و عیسی سَرک بنشت.^{۱۷} چاوش صَصی آسمان نه بامه که «اِمه چمن عزیزه کوله که آز اُوک پر راضیم.»

۴

عیسی، امتحانه بَنک

۱ آدمی خدا روح، عیسیش هدایت کردرده بیابانه را، تا ابلیس آوه امتحان بگره.^۲ چهل شبانه روجه پَش که عیسی روجه به وَشیرش به.^۳ آ موقع وسوسه گر بامه عیسی وَر و باتشه: «اگم ته خدا زایش، اِم سنگان دستور بده که نان ببینده!»^۴ اما عیسی جواب بدا: «توراتک نیویشته بییه که: «آدمی فقط نان نه زنده نی،

بلکم هر کلمه ای نه که خدا گرنه برایشه زندعه.»^۵
چاوش ابلیس عیسیش بیه مقدسه شهر و معبد بلندترین یاگاکش بنا^۶ و
آونه باتشه: «اگم ته خدا زایش، ایشن جیرن جیر، چون داووده زیورک نیویشته
بییه:

«اشته واسنه خدا ایشن فرشته ان دستور دَیه»

و آوه ته ایشن دسان سَرک بَرنده،

مبادا اشته لنگه سِگک بَگنیه.»

^۷ عیسی چوه جواوک باته: «اِم نی توراتک واته بیه که،

«خداوند، اشته خدا امتحان مگه.»

^۸ چاوش هنی، ابلیس عیسیش بیه ایگه پر بلنده کوهی کفا و تمان دنیا
مَمَلکتان چوان شکوه و جلال نه عیسیش آمانس^۹ باتشه: «اگم من سجده
بکری و من پرستش بکری، اِمه همه ته آدیم.»^{۱۰} عیسی آونش باته: «منک
دور آبش ای شیطان! چون توراتک نیویشته بیه که:

«خداوند، اشته خدا سجده بکه

و فقط آوه خدمت بکه.»

^{۱۱} آدمی ابلیس عیسیش ول آکه و فرشتان بامنده، عیسیشان خدمت بکه.

عیسی خدمته شروع بین جلیله منطقک

^{۱۲} وختی عیسی بَشَنوسشه که یحیی دستگیر آبییه، آگردس جلیله منطقه.
^{۱۳} چاوش ناصره نه بشه، شهر گفَرناحوم و آگا زندگی بکردشه. شهر گفَرناحوم
جلیله دریاچه وِرک و زبولون و نَفْتالی نواحیک به.^{۱۴} تا اِنجوره اِشعیای پیغمبره
پیشگوی اتفاق دِگنه که واتش به:

^{۱۵} «سرزمین زبولون و سرزمین نَفْتالی،

دریا راه، اُردن رباره آدیم،

قومان جلیل؛

^{۱۶} مردمی که تاریک زیندیگی کرده،

پيله نوری شانی بینده،

و آوه ای که مرگه منطقه و مرگه سادیمه جیرک زیندیگی کرده،

روشنایی دِتاوس.»

^{۱۷} آ زمان نه عیسی اِم پیامه اعلام کردندش شروع بکه که: «توبه بگرا، چون

آسمانه پادشاهی نزدیکه!»

عیسی اولین شاگرد

^{۱۸} وختی عیسی جلیله دریاچه کنارک مَترده، دو گله پراش بینده که چوان نام شمعون، که اونشان پطرس واته، و چوه برا آندریاس به. آوه دریاکشان تور دِرندرده، چون که صیاد بِنده. ^{۱۹} عیسی آوانه باته: «چمن پِشدنه بایا که از شاما آمانم که چنجهوره مردمه خدا را صید بکرا.» ^{۲۰} آوان البَحَل اِشتن تورشان کناری را فِر آدا و عیسی پِشدنه بَشنده. ^{۲۱} وختی عیسی اِشتن راش ادامه دیرده، دو گله غلوده برارشی یعنی یعقوب زبدي زا و چوه برار یوحناش بینده که اِشتن په نه قایقک بنده و اِشتن تورشان حاضر آگردرده. عیسی آوشین صص بگردنده؛ ^{۲۲} آوان اَلْبَحَل اِشتن قایق و اِشتن پشان ول آکه و عیسی پشدنه بَشنده.

مریضان شفا

^{۲۳} انجوره، عیسی تمانه جلیله منطقک گرسرده و یهودیان عبادتگاهانکش تعلیم دیرده و خدا پادشاهیه چاکه خبرش اعلام گِردِده و مردمه هر درد و مریضیکش شفا دیرده. ^{۲۴} پس عیسی شهرت تمانه سوریک آپیچس و مردم همه ی مرضیان که هر جور مرض و درد داشتشانه، و دیوزدگان و غشیان و فلجانشان چوه وَر آوردشانه و عیسی آوانش شفا دیرده. ^{۲۵} پس پره جماعتی جلیله منطقه و دِکاپولیس ناحیه، اورشلیم شهر و یهودیه منطقه و اُردنه رباره آ طرفنه عیسی پِشدنه بَشنده.

۵

موعظه کوه بلندی سر

^۱ وقتی عیسی آ جماعتش بینده، کوهی کفا آشه و پِشت. آدمی شاگرده چوه وَر بامنده ^۲ و عیسی شروع بکه چوان تعلیم دین و باتشه:
^۳ «خَسّه ببا آوانی که روحک فقیرنده،
چون آسمانه پادشاهی،
چوان کین بی.
^۴ خَسّه ببا آوه ای که ماتم رَدَنده،

چون آوه تسلی گیرنده.
خَسَّه ببا آوه‌ای که فروتَننده،
چون آوه تمان دنیا صاحب
بینده.

خَسَّه ببا آوه‌ای که عدالته و شیر و تَشیرنده،
چون آوه سیر آبینده.

خَسَّه ببا آوه‌ای که رحم گرنده،
چون آوانین رحم بی.

خَسَّه ببا آوه‌ای که چوان دله پاکاه،
چون آوه خدا ویننده.

خَسَّه ببا آوه‌ای که آشتی دیننه پشه اسنده،
چون آوانه خدا خوردن واجنده.

خَسَّه ببا آوه‌ای که

صالح بیینه واسنه جفا بینده،

چون آسمانه پادشاهی

چوان کینه.

خَسَّه شاما ببا، آدمی که مردم چمن واسنه، شاما دشمن دینده و جفا
دینده و دوری دوری هر بد لاه‌ای شاما ضد واجنده. ^{۱۲} خوش ببا و شادی
بگراه چون شاما پاداش آسمانک پیله اسه. چون انجوره نی آ پیامبرانی که
شاماک پران تر آمیته بنده، جفاشان دینده.

نور و نمک

^{۱۳} «شاما دُنیا نِمِکِران. اما اگم نمک اِشتن مزه از دس آدیه، چنجور هنی سُر
آبی؟ ده هیچی را بَدرد نِخَره جز اِم که آوه فِر آدِیام و مردم لنگه جیرانک
بماننده.

^{۱۴} «شاما دُنیا نورران. شهری که کوهی کفا بنو بی، نیبی آوه نوین آکردن.
^{۱۵} هیچکس نی گردسوزه آنیگیره و آوه سر پوشه جیرک نِییه، بلکم گردسوزه
چیروعدانه سرک آنیه تا نور همه‌ی آوه ای که کییکنده، سرک دِگنه. ^{۱۶} انجوره
نی بنیا شاما نور مردمه سرک دِگنه تا شاما چاکه کاران بیننده و شاما په که
آسمانکه، آوه ستایش بکرنده.

شریعت

^{۱۷} «فکر مکررا که از آمییم تا تورات و پیامبران نوشته‌هان باطل بکرم: آمییه نییم تا آوان باطل بکرم، بلکم آمییم تا آوان انجام بدیم. ^{۱۸} چون حقیقتن، شامانه واجم، تا زمانی که آسمان و زمین اِشتن یاگاکه، هرگز ایگله نقطه یا همزه‌ای توراتک کم آنیی، تا اِم همه که توراتک نیویشته بییه انجام بیی. ^{۱۹} پس هر کسی ایگله اِم شریعته ویلی ترین احکامه کم اهمیت بزانه و خَلکه باموجه اِنجوره بگرنده، آسمان پادشاهیک، ویلی ترین واجنده. اما هر کسی اِم احکامه انجام بدیه و آوان خَلکه نی باموجه، اونه آسمانه پادشاهیک پیله واجنده. ^{۲۰} چون شامانه واجم، تا شاما صالح بینک تورات معلمین و فریسی فرقه علماک پرانتر مباء، هرگز آسمانه پادشاهی دله دِنِشا.

خشم

^{۲۱} «آشنوسرانه که قدیمیان نه واته شان، "قتل مکه، و هر کی که قتل بکره، محاکمه سزاوار بی. " ^{۲۲} اما از شامانه واجم، هر کسی اِشتن برار را عصبانی آبی، محاکمه سزاواره؛ و هر کسی اِشتن برار "توهین" بکره، شورا پرانک محاکمه سزاواره؛ و هر کسی اِشتن برارنه احمق باجه، جهنمه آتسه سزاواره. ^{۲۳} پس اگم وقتی که رایره اِشته هدیه قربانگاک تقدیم بکری، ویرر آگس که اِشته برا اِشته دَسک ناراحت، ^{۲۴} اِشته هدیه قربانگاک پنه و اول بَش اِشته برارنه آشتی بکه و چاوش بوره اِشته هدیه تقدیم بکه. ^{۲۵} کسی نه که تک شکایت داره، هَلا که محاکمه را دلکش اونه البجل، آشتی بکه، مبادا که تِه بیره قاضی وَر و قاضی ته آدیه نگهبانه دَس و ته زندانک دِگنی. ^{۲۶} حقیقتا، تنه واجم، که تا قران آخر آمدی، زندانک یَنرایی.

شهوت

^{۲۷} «آشنوسرانه که واتشان، "زنا مکه. " ^{۲۸} اما از شامانه واجم، هر کی شهوت نه ایگله زلی دییسه، ه لحظه اِشتن دلکش آ زلی نه زناش کرده. ^{۲۹} پس اگم اِشته راسه چَشْمه باعث بیریه که ته گناه بکری، اوه برآور و فر آده، چون اِشته را چاکتره که اِشته بدن ناقص بیی تا اِم که تمان اِشته بدن جهنمک دِگنه. ^{۳۰} و اگم اِشته راسه دسه باعث بیریه که ته گناه بکری، اوه قطع بکه و فر آده، چون اِشته را چاکتره که اِشته بدن ناقص بیی تا اِم که تمان اِشته بدن جهندمک

دگنه.

طلاق

^{۳۱} «ایزه نی واته بییه که ”هر کسی اِشتن زَنر طلاق بدیه، آوه گه طلاقنامه‌ای آدیه.“^{۳۲} اما از شامانه واجم، هر کسی اِشتن زَنر زنا غِیراض چی واسنه طلاق بدیه، باعث بی آ زلیه زنا کار بییه، و هر مردکی که طلاق آرکته زلی نه ویوه بگره، زناش گرده.

قسم

^{۳۳} «و انجوره نی اشنوسرانه که قدیمیان نه واته بییه، ”دوریه قسم مَخه، و آ قسمانی که خداوند نامنه خردره وفا بکه.“^{۳۴} اما از شامانه واجم هرگز قسم مَخرا، نه آسمانه قسم بخرا، چون که خدا پادشاهی تخته،^{۳۵} و نه زمینه قسم بخرا، چون چه پا نینه یاگی، و نه اورشلیم شهره قسم بخرا، چون که آپيله پادشاه شهره.^{۳۶} و اِشتن سره نی قسم مَخه، چون حتی نِتانی اِشته ایگله سر میه سیبی یا سیاه بگری.^{۳۷} پس شاما ”بله“ ه ”بله“ بیبی و شاما ”نه“ ه ”نه“ بیبی، چون چمه پرتَر، شریره کاره.

انتقام

^{۳۸} «اشنوسرانه که واته بییه، ”چشم چشمه عوض و دندان دندانه عوض.“^{۳۹} اما از شاما نه واجم، شرور آدمه پرانک موندرا. بلکم اگم کسی اِشته دیمه راسه طرفک ایگله سیله ای زنه، اِشته دیمه آ طرفه نی آگردان چه طرفه را تا بزنه.^{۴۰} و اگم کسی بگوه ته محاکمه را بیره، تا اِشته شییه آرگیره، اِشته کته نی آوه آده.^{۴۱} اگم ایگله رومیه سربازی ته مجبور بکره که چوه باره دو کیلومتر ببری ته چهار کیلو متر ببه.^{۴۲} اگم کسی ته منت بکره که آوه چی ای آدی، آوه آده و کسی که تک قرض آخازه، اِشته دیمه آوک آمگردان.

دشمنان محبت کردن

^{۴۳} «اشنوسرانه که واته بییه، ”اِشته قونشو نه حَش بَبش و اِشته دشمنک متنفر بَبش.“^{۴۴} اما از شاما نه واجم شاما دشمنان نه حَش ببا و آوانی که شاما جفا کرده، را خیر دعا بگرا،^{۴۵} تا شاما پییر را که آسمانکه، خوردن ببا. چون آ اِشتن اُفتوعه چاکه آدمان و بده آدمان سرک ای جور دِرَنه و اِشتن وارانۀ عادلۀ

آدمان و ظالمه آدمان سرک ای جور وارانه. ^۶ اگم فقط کسانی نه خَش ببا که شامانه خَشنده، شاما را چه پاداشی داره؟ آیا حتی خراجگیره نی ایزه نکرنده؟ ^۷ و اگم فقط شاما براران را سلام بکرا، ده چه کاری رانی بکه که خلکه کارانک چاکتره؟ مگم بت پرسته نی ایزه نکرنده؟ ^۸ پس شاما گه کامل ببا آجوره که رَ شاما آسمانیه به کامله.

۶

صدقه آدیین

۱ «ویراجین ببا که شاما اِشتن آمانسنه را شاما خیره کاران مردم چَشمان پراَنک مَکرا، چون ایزه شاما پییر وَر که آسمانکه، پاداشی ندارا.
 ۲ «پس آ وقتی که صدقه آدییری، جار مَزن، دو دیمه آدَمان شوار که عبادتگاهانک و کوچه بازارانک اِم کاره کرده تا مردم آوانک تعریف بکرنده. حقیقتا، شامانه واجم، که اِمه اِشتن پاداششان آرکته. ^۳ پس تِه وختی صدقه آدی، ایزه آده که اِشته چپَه دسه آ کاری که اِشته راسته دسه کریه، مَزانیه، ^۴ تا اِشته صدقه نویئکینه ای بیبی؛ آدی که اِشته به که نویئه چیان وینه، ته پاداش آدیه.

دُوعا

۵ «آدی که دُوعا کری، دو دیمه آدمان شوار مَبَش. چون که آوه خَشنده عبادتگاهانک و کوچه سرانک پا بندرنده، و دُوعا بکرنده تا مردم آوان بینه. حقیقتا، شامانه واترم، که اِمه اِشتن پاداش شان آرکته. ^۶ اما ته، وقتی که دُوعا کری اِشته اتاقه دله دِشه، و چه بره آرکه و اِشته آسمانیه پییر وَرک که چَشمانک نویئه دُعا بکه، آدی اِشته آسمانیه به که نویئه چیان وینه، اِشته پاداشه آدیه.

۷ «وقتی دعا کری، بیخودیه لاوه لاوآن تکرار مکه، آجوره که بت پرسته لاوه گرِنده، چون ایزه فکر کرده پر تکرار کردنه، چوان دعا مستجاب بی. ^۸ پس چوان شوار مَبَش، چون شاما به پیش از اِم که شاما آوک آخازا، زانه که شاما چه احتیاج دارا.

۹ «پس شاما ایزه دُوعا بگراه:

«ای چاما په که آسمانکش،

اِشته نام مقدّس بیبی.

۱۰ اِشته پادشاهی بایه.

اِشته اراده، آجوره که آسمانک انجام بی،

زمین کین انجام بیبی.

۱۱ چاما روجانه غذا اوری آما آده.

۱۲ و چاما قرضان ببخش،

آجوره که آما نی آوانی که آما قرضارنده بخشام.

۱۳ و آما امتحانک دِمرن،

بَلکم آما اَشیریر دسک نجات آده. چون پادشاهی و قدرت و جلال تا ابد

اِشته کینه. آمین.

۱۴ چون اگم مردمه خطاهان ببخشا، شاما آسمانیه په نی شاما بَخشه. ۱۵ اَمّا اگم

مردم خطا مبخشا، شاما آسمانیه په نی شاما خطاهان نِبَخشه.

روجه

۱۶ «آدمی که روجه گیرا، دو دیمان شوار اِشتن پَگر آمانا، چون آوه اِشتن

دیمه حالته عوض آگرنده تا مردمه وَرک، آماننده که روجنده. حقیقتن، شامانه

واترم، که آوه اِشتن پاداششان آرکته. ۱۷ اَمّا وختی ته روجه گیری، اِشته سَره

روغن آسون و اِشته دیمه بوشو ۱۸ تا مردم مزاننده ته روجیش، بَلکم اِشته

آسمانیه په که چشمانک نوینه بینه، و اِشته په که نوینه چیان وینه، ته پاداش

آدیه.

گنج آسمانک

۱۹ «اِشته را گِلک گنج بیدا آمگی، یاگایی که پت زنه و زنگ زنه و دِزه آینده و

آوه دِزنده. ۲۰ بَلکم اِشته را آسمانک گنج بیدا آگی، اگا که نه پت زنه و نه زنگ

زنه و دِزه ناینده و آوه نِدرنده. ۲۱ چون اِشته گنج هر یاگا بیبی، اِشته دلین واریا.

۲۲ «چشمه، جانه چیروعا. اگم اِشته چَشمه سالم بیبیه، اِشته تمان وجود

نورنه فت آبی. ۲۳ اَمّا اگم اِشته چشمه بد بیبیه اِشته تمان وجود ظَلَمات نه فت

بی. پس اگم نوری که اِشته وجودکه ظَلَمات بیبی، چه پيله ظلماتی آسه!

۲۴ «هیچکس نِتانه دو گِله اربابه خدمت بَکره، چون یا اییکش بدآیه و آدرینه

محبت گره، و یا اییه دل دِونده و آدرینه اهمیت نِدیّه. شاما نتانا هم خدا بنده

بِبا و هم پوله بَنده.

بی نگرانیه زیندیگی

^{۲۵} «پس شاما نه وا ترم، شاما زیندیگی واسنه نگران مَبا که چه بَخرا و یا چه آخرا، و شاما جانه را نگران مَبا که چه دِگرا. مگم زیندیگی، شاما غذاک و شاما بدن، خَلوعک مهم تَر نییه؟^{۲۶} آسمانه پَرندان دیسا که نه کارنده و نه دورنده و نه انبارانک ذخیره کرده ولی هنی شاما آسمانیه په آوان روزی دَیه. مگم شاما آوانک با ارزشتر نییران؟^{۲۷} شاما دِلک کی تانه که نگرانی نه، ای ساعت اِشتن عمره اضافه آکره؟

^{۲۸} «چیرا خَلوعه را نگرانان؟ صحرا گَلان دییسا که چُنجوره پيله آبیرنده؛ نه زحمت گشنده و نه وَجنده.^{۲۹} ولی شامانه واجم که حتی سلیمان پادشاه نی اِشتن همه‌ی شکوه و جلالنه ایگله اِم وِلان شوار بَزک نِبِه.^{۳۰} پس اگم خدا عالفان که اُوری صحراک براینده و صَبا تَنیک سوجانسه بیینده، اِنجوره پوشانه، چنده پرترا ای کم ایمانان شاما پوشانه؟

^{۳۱} «پس نگران مَبا و مواجا چه بخرام یا چه آخرام و یا چه دِگرام.^{۳۲} چون بت پرسته، همه‌ی اِنجوره چیان پشدنه گردنده، اَمّا شاما آسمانی په زانه که شاما همه اِم چیان احتیاج دارا.^{۳۳} بلکم اول خدا پادشاهی و چه عدالته پَشه ببا، آدمی اِمه همه شاما آدییه بینده.^{۳۴} پَس صَبا نگران مَبا، چیرا که صَبا اِشتن نگرانیان داره. اُورجینه مشکلات اُوری را و سنده!

۷

خلکه قضاوت نکردن

^۱ «کسی قضاوت مَگرا تا شاما قضاوت مَبا.^۲ چون اَجوره که زَه شاما خَلکه قضاوت گرا، شاما نی قضاوت گرنده و هه پیماننه ایننه که وزن گرا، شاما را و وزن کرده.^۳ چیه را سنبری که اِشته برا چَشمه دِلک دِرا وینی، اَمّا اَیکه گنده ای که اِشته چَشمک درا نیوینی؟^۴ چنجوره تانی اِشته برارنه باجی، ”بدا آ سنبره اِشته چَشمک براورم“ در حالی که اِشته چَشمک ایگله گنده داری؟^۵ ای دودیم، اول کنده اِشته چَشمک براور، چاوش چاکتر وینی که آ سنبره اِشته برار چَشمک براوری.

٦ «آچی که مقدّس إسه، سبّه هان آمّدیا و شاما مرواریان خوبی آن پَران آمرکرا، مبادا آوان بیلویننده و آگردنده و شاما پاره پاره بکرنده.

آخازا، بگردا، بره بکوعا

٧ «آخازا، که شاما آدیبه بی، بگردا، که وینا؛ بره بکوعا، که بر شاما دیمک آبی. چون هر کی آخازه، آوه آدیبه بی و هر کی بگردا، وینه و هر کی بره بکوعا، بر چه دیمک آبی. ٩ شاما میانک کامین اگم چوه زا آوک نان آخازه، آوه ایگله سگی آدیبه؟ ١٠ یا اگم ایگله مای آخازه، ایگله ماری آوه آدیبه؟ ١١ پس اگم شاما که بده آدمانی اِسران، زانا که چنجوره چاکه هدیه ان شاما خُوردنان آدیا، چنده پرتیر شاما آسمانیه په، آوانی که آوک آخازنده، چاکه چیان آدیبه. ١٢ پس خَلکنه آجوره رفتار بگراه که راپرانه آوه شامانه رفتار بکرنده. اِم کتاب تورات و پیغمبران نیوشته هان خلاصیه.

زیندگی راه

١٣ «تنگ برنه دله دِشا، چون آراهی که چوه آخر عاقبت هلاکته، آسانه و چه بر فرا و آوای که اِم برنه دله دیشینده پرنده. ١٤ اما آراهی که حیات آبدی منتهی آبی، سخته و چوه بر تنگ و آوانی که اِمه پیدا گرنده کم اِسنده.

دار و چه میوه

١٥ «دوریه پیغمبرانک دوری بکرا. آوه پَسِه خَلوعنه آینده شاما ور، اما اِشتن باطنک دَرنده وَرگنده. ١٦ آوان چوان میوه هانک آزانا. آیا انگوره برع بَنک و یا انجیره عالافانک چینا؟ ١٧ اِنجوره نی زه، هر سالمه داری چاکه میوه آدیبه، اما آفتیه داره، بده میوه آدیبه. ١٨ سالمه داره نِتانییه بده میوه آوردن، و آفتیه داره نِتانیه چاکه میوه آوَرَدن. ١٩ هر داری که چاکه میوه آمّدیه، آوه پرنده و آتش دلک دَرزنده. ٢٠ پس شاما، آوان چوان میوه هانک آزانا.

٢١ «انجوره نیه که هر کی منّه باجه "خداوند، خداوند" آسمانه پادشاهی دله دیشی، بلکم آوی که چَمَن پییر که آسمانکه اِراده انجام دَیه، آسمانه پادشاهی دله دیشی. ٢٢ داوری روجک خیلی منّه واجنده: "خداوندا، خداوندا، آیا اِشته نامنه نبوتمان نکه؟ آیا اِشته نامنه دیومان اِخراج نکه؟ آیا اِشته نامنه پر معجزمان نکه؟" ٢٣ آدمی آز رُوک آواننه واجم، "هرگز شامام آزانسه نییران. ای بدکاران، منک دور آبا!"

دانا معمار و نادان معمار

^{۲۴} «پس هر کس چمنِ اِمِ لاوَانِ بَشَنوهِ و اَوَانِ عَمَلِ بِکَرِه، ایگلِه دانا یِه مَرِدکی شواره که اِشْتَن کِییه سِگِه سَرکِ بِنَا کَرِه. ^{۲۵} واران بوارس، سیل بامه، باهاد بُوَزس و اَکِییش فِشَار بوعه، اَمّا اَکِییه خراب نَبه چُون اَکِییه سِگِه سَرکِ بِنَا بیه به. ^{۲۶} اَمّا هَر کِی چَمِنِ اِمِ لاوَانِ بَشَنوهِ و اَوَانِ عَمَلِ مَکَرِه، نادانِه مَرِدکی شواره اِ که اِشْتَن کِییه فِیْشِه سَرکِ بِنَا کَرِه. ^{۲۷} واران بوارس، سیل بامه، باهاد بُوَزس و اَکِییش فِشَار بوعه، اَکِییه ویرانِه ببه و اَکِییه ویرانی پَر بَه!»

^{۲۸} وختی عیسی اِمِ لاوَش اُوچرْدَنده، مَرْدَم چَوِه تَعْلیمِ دِیْنِکِ پَر تَعجَبشَان بَکِه، ^{۲۹} چُون کِسی شوار تَعْلیمِش دِیْرده که قَدْرته صَاحِبِ بَه، نَه چَوَان تورات مَعْلَمِینِ شوار.

۸

جذامیه مردکه شفا

^۱ وختی عیسی کوهنه جیر بامه، پره جماعتی چَوِه پِشْدَنه بَشْنده. ^۲ اِمِ مَوْقِعِ ایگلِه مَرِدکی که جَذام دَاشْتِشِه عیسی وَر بامه و چَوِه پَرانکَش زانو بیزی و باتِشِه: «ای آقا، اگم بَگُورِه تانی مَن شفا بَدی.» ^۳ عیسی اِشْتَن دَسِشَه پَران بوعردا و اوش دس آسو و باتشه: «گمه؛ شفا بیگی» ^۴ البَحْل، چَوِه جَذام چاک آبه. ^۵ چَاوَشِ عیسی اَوْنَشِ بَاتِه: «ویراجین بَبَشِ کِسی نَه چِی اِی مَواجِی، بَلکَم بَشِه اِشْتَن کَاهَنه اَمَانِ و اَقْرَبانی که موسی پیغمبره دستورش دیه، تقدیم بَکِه تا اَوَانِ اَمَانِی که شْفار گتِه.»

رومیه افسره ایمان

^۶ وختی عیسی بَشِه شَهْرِ گَفْرِنَا حومه دِلِه، ایگلِه رومیه افسری بامه چَوِه وَر و مِندَنه ^۱ اَوْنَشِ بَاتِه: «آقا، چَمِنِ نوکَرِ فِلجِه و کِییه دِگَنه و بَرکِ دَرْدِ گَشَسَر.» ^۲ عیسی اَوْنِه بَاتِه: «از آیم و اوه شفا آدیم.» ^۳ اَمّا اَافْسَرِ جَوَاوِ بَدَا: «آقا، از لایق نییم که ته چَمِنِ کِییه بای. بَلکَم تَه فِقْطِ اِی چِی بَاجِ که چَمِنِ نوکَرِ شفا آرگیره. ^۴ چُون اَز اِشْتَن مامورم. سَریازانی نی چَمِنِ تَحْتِ فَرْمَانِکِ دَارَم. اِی نَفْرینِه بَاجِمِ «بَش»، شی و علوده نَفْرِنِه بَاجِمِ «بور»، آیه. چَمِنِ نوکَرِنِه نَه بَاجِمِ اِمِ کَارِه بَکِه «گَره.» ^۵ عیسی وختی اِمِ لاوَش بَشَنوسه، تَعجَبشِ بَکِه اَوَانِی نَه که چَه پِشْدَنه

آمیردندنش، باته: «حقیقتن، شاما نه واجم، از حتی خدا قومک نی انجوره ایمانی می ویندم نیه.^{۱۱} و شامانه واجم که پر آدمه شرق و غرب نه آینه و آسمان پادشاهیک، ابراهیم و اسحاق و یعقوب نه ایگله سفره سَرکِ نِشنده،^{۱۲} اما آوه ای که ام پادشاهی را دنیا آمینده بره تایریکیک برکرده بینده، یاگایی که بَرمنده و دندان دندانان سرک سِخ دینده.»^{۱۳} چاوش آ آفسرنه باتشه: «بِش! مطابق اشته ایمان ته آدیته بی.» البحرل چوه نوکره شفا آرکت.

^{۱۴} وختی عیسی بَشه بَطْرُس کییه، بَطْرُس زن ماشه بیندا که تَبش کرده و مریض کییک دگسا.^{۱۵} عیسی چوه دَسِسَه دَس آسوا و چوه تب اوجرس. و آ زلیه بهشتا و عیسیک پذیرایش بکه.

^{۱۶} نِمِسه دَم، خیلی دیو زده آیشان بوکرده عیسی وَر و عیسی ایگله کلام نه دیوان آوانکش بَرکه و همهی مریضانِش شفا آدا.^{۱۷} انجوره ببه، تا اشعیای پیغمبره پیشگویی اتفاق دِگس که واتش به:

«آچاما دردش اکتنده»

و چاما مریضیش اِشتن دوشه سرانکش بَردنده.»

عیسی پیروی کردنه بها

^{۱۸} وختی عیسی بینده که پَره جماعتی چوه دویره بیدا آبینده، دستورش بدا: «دریاچه آ طرفه را بِشام.»^{۱۹} آموغ ایگله تورات معلمین بامه عیسی وَر و باتشه: «ای استاد، هر یاگا بیشی، از اشته پَشْدَنه آیم.»^{۲۰} عیسی جواو آدا: «تولیگی لانه دارنده، آسمانه پرنده نی خومه دارنده، اما انسان زا یاگایی اِشتن سر آئینه را نداره.»^{۲۱} علوده شاگردی عیسی نه باتشه: «ای آقا، اول اجازه آده تا بیشیم و چمن پییر نییا بداریم و وقتی بمرده و اوم دِخْشارد بایم.»^{۲۲} اما عیسی آونش باته: «چمن پَشْدَنه بور و بدا مردان، اِشتن مردان دِخْشارنده.»

دریا طوفانه آرام کردن

^{۲۳} چاوش عیسی ایگله قایقی دِنِشته و چوه شاگرده نی چوه پَشْدَنه بَشْنده.^{۲۴} ایرادن ایگله یکه توفانی دریاچک بامه، آجوره که نزدیک به موجه قایقه غرق بگرنده. اما عیسی خوته به.^{۲۵} پس عیسی شاگرده بامنده آوشان بیزانسه و باتشانه: «ای آقا، اما هلاک بیرام، اما نجات آده!»^{۲۶} عیسی آوانه باته: «ای کم ایمانان، چیرا انجوره تَرسرا؟» چاوش بهشت و باهاد و دریاچه را غیضش بکه و همه یاگا کامل آرام آبه.^{۲۷} آوان تعجبینه هندِگِرک آپرسرده: «ام چُنْجوره

آدمیه؟ حتی باهاد و دریاچه نی آوک فرمان بردرنده!»

دوگله دیوزده مردکه شفا

^{۲۸} وقتی عیسی آرسس ناحیه جدریان، که دریاچه آ طرفک به، دو گله دیوزده مردک که قبرستان نه بر شیردنده ایرادن عیسی پران برامنده. آ دو نفر ایینه وحشی بنده که هیچکی نتانسرده آراه نه آوره. ^{۲۹} آوان جره کردرده: «ته آما نه چه کار، ای خدا زا؟ آیا آمیش اینگا تا آما آ زمانیکی که گه عذاب بینام پرائتر عذاب بدیی؟» ^{۳۰} کملی آوانک آور تر پيله سوری ای خوانک غذا خردرده. ^{۳۱} آ دیوه مندتنه عیسی نه باتشانه: «آگم رایره آما یاردنه برکری، آما آ خویه سوری دله بخرسان.» ^{۳۲} عیسی آوان نه باته: «بشا!» آ دیوه آ دو گله مردکک برشنده و بشنده خویه دله و تمام آ سوری آشتوی نه گول آرینده دریاچه دله و آ دلک غرق آبنده. ^{۳۳} آوه ای که خوعییان ویراجین بنده دوشتنده، بشنده شهره را و همه چیشان باته، اللخصوص آ إتفاقی که آ دیو زدهان را دگسه به همان را باتشانه. ^{۳۴} چاوش آ شهره همهی مردم عیسی وینده را بامنده بر، وقتی عیسی شان بینه مندیشان بکه چوان دیارنه بیسی.

۹

فَلَجَه مردکه شفا

^۱ پس عیسی قایقک دِنشته و بَشه اِشتن شهر، دریاچه آ طرفه را. آدمی چند نفر ایگله فلجه مردکی که دُشک سرک خُته به، بوگردشانه عیسی وَر. عیسی وقتی چوان ایمانش بینه، آ فَلَجَنه باتشه: «چمن خُردن، اِشته دله قرص بیبیه، اِشته گناهان بَخِشسه بینه!» ^۲ اِم موقع، بعضی توراته معلمین هندیگرنه باتشانه: «اِم مردک کفر واتر.» ^۳ عیسی چوان فکرش بزانس و باتشه: «چیہ را شاما دِلک اِنجوره پلید فکران کردرا؟^۴ کامینه واتن راحت تره: چمه واتن که "اِشته گناهه بَخِشسه بینه" یا چمه واتن که "بیض و بِمِج"؟^۵ اِشته گناهان بَخِشسه بینه» ^۶ اما چمه واسنه که بزانا انسانه زا گلک قدرت داره که گناهان بَخِشسه - آ فلجه مردکنش باته: - «بیض، اِشته یاگا آپرچین و بَش اِشته کییه.» ^۷ آ مردک بَهشت و بَشه کییه. ^۸ وختی مردم اِم اتفاقشان بینه، بترسنده و خداشان شکر بکه که اِنجوره قدرتی انسانش آدیته.

متی دعوت

^۹ وختی عیسی واردنه اوردرده، ایگله مردکیش بینده، چوه نام متی به و باج آرکتته دگک نشته به. عیسی اونه باته: «چمن پشدنه بور!» متی بهشت و چوه پشدنه بشه.

^{۱۰} عیسی متی کییک چه سفره سرک نشسته به که خیلی باجگیره و گناهکاره بامنده و عیسی و چوه شاگردانه ای سفره سرک بنشتنده. ^{۱۱} وختی فریسی فرقه علما ام شان بینده شاگردانه باتشانه: «چه را شاما استاد باجگیران و گناهکاران نه غذا خردره؟» ^{۱۲} اما وختی عیسی امش بشنوس، باته: «مریضه آدامن طیب گه، نه سالمه آدمه. ^{۱۳} پشا و ام کلامه معنی درک بگراه که "من رحمت گه، نه قربانی." چون آمییه نییم تا صالحه آدامن دعوت بکرم، بلکم آمییم تا گناه کاره آدامن دعوت بکرم.»

روجه درباره آپرسن

^{۱۴} چاوش یحیی شاگرده بامنده عیسی ور و باتشانه: «چه را اما و فریسیان روجه گیرام، اما اشته شاگرده روجه نیگیرنده؟» ^{۱۵} عیسی جواو بدا: «مگم بی که ویوه میهمانه تا آدمی که زما آوانه اسه عزاداری بکرنده؟ روجانی آرسنده که زما آوانک آرگیرنده، آدمی آوه نی روجه گیرنده. ^{۱۶} هیچکس تازه و ا دینیشیه پارچه ایگله کوپینه خلو ای کی پینه نزنه، چون آپینه آخلوک جدا آبی و چوه زرسگی بدتر آبی. ^{۱۷} و نی تازه شرابه کوپینه یالاقچه هانک دنکرنده. اگم ام کاره بکرنده چون تازه شراو حلا گاز داره یالاقچه ترکیه و شراب آربی و یالاقچه هیچ برشیند. بلکم تازه شرابه گه تازه یالاقچه هان دلّه دگرنده تا هر دو گله سالم بمانه.»

ایگله کیلی زنده آیین و ایگله زلی شفا آرکتن

^{۱۸} آدمی که عیسی ام لاوان آوانش واترده، ایگله از یهودیان رئیسان بامه چوه ور چوه پرانکش زانو بیزی و باتشه: «اسا چمن کیلییه بمردا. اما بوره و اشته دسه چوه سر آنه که، زنده آبییه.» ^{۱۹} عیسی بهشت و اشته شاگردان همراه اونه بشه. ^{۲۰} ام موقعک، ایگله زلی که دونزده سال به خونریزش داشته، عیسی پشدنه آوه نزدیک آبی و چوه آبا لبش دس آسو. ^{۲۱} چون که آزی اشته نه واتش به: «اگم حتی بتانم چوه آبا دس آسونم، شفا گیرم.» ^{۲۲} عیسی آگردس

و آوشه بیندا و باتشه: «کیلی، اشته دله قرص بیبیه، اشته ایمان تیش شفا دیش.» ه لحظه، زلی شفا آرکت. ^{۲۳} وقتی که عیسی آرنیسه کییه بشه و نوحه خوانه و مردمش بیند که برمسرنده، ^{۲۴} آوانش باته: «بر برشا، چون که کیلیه مرده نیا بلکم خُتا.» اما آوه عیسی را بخورسند. ^{۲۵} وختی مردمشان برکرده، عیسی دله دِشه و کیلی دسشه بکتا آ کیلیه بهشتا. ^{۲۶} اِم اتفاقه خبر سرتاسر آ ناحیک آپیجس.

دو گله کور و ایگله لاله شفا

^{۲۷} وقتی که عیسی آ گاردنه اوردرده، دو گله کوره مردک چوه پشدنه بشنده، و آوه جرشان کردرده: «ای داوود پادشاه کوله، اما رحم بکه!» ^{۲۸} وختی عیسی کییه دله بشه، آ دو گله مردک بامنده چوه ور. عیسی آوانکش آپرسس: «ایمان دارا که تانم اِم کاره بکرم؟» آونه باتشانه: «بله، آقا.» ^{۲۹} چاوش عیسی چوان چشمانش دس آسو و باتشه: «مطابق شاما ایمان، شاما را انجام بیی.» ^{۳۰} ایرادن چوان چشمه آبنده. عیسی تأکیدنه آوانه باته: «ویراجین ببا کسی اِم اتفاق خبر دار می.» ^{۳۱} اما آوه برشنده بر، و همه‌ی آ ناحیک اِم کار خبرشان پخش آکه.

^{۳۲} آجوره زه که آ دو گله مردک برشیردنده، ایگله دیو زده مردکی که لال به، عیسی ور بوگردشانه. ^{۳۳} وختی عیسی آ دیوش مردکک برکرد، آ لاله مردکه زوانه آبییا. مردم تعجب نه واتردشانه: «هرگز خدا قومک انجوره چی وینده بییه نییه!» ^{۳۴} اما قریسی فرقه علما باتشانه: «عیسی دیوان، دیوان رئیس کمک نه برکرد.»

کارگر کم اسنده

^{۳۵} عیسی همه‌ی شهران و دهان گرسرده، و چوان عبادتگاهانک تعلیم دیردشه و خدا پادشاهی چاکه خبرش دیرده و هر درد و مریضیش شفا دیرده. ^{۳۶} وختی عیسی جماعتش بینده، دلشه چوان را بوسوتا چون که بی شوانه ورلیان شوار، پریشان و درمانده بنده. ^{۳۷} پس اِشتن شاگردانش باته: «محصول فراوانه، اما کارگر کمه. ^{۳۸} پس، محصوله صاحبک آخازا تا اِشتن محصوله دورینه را کارگران بخرسانه.»

دوازده گله حواری

۱ آ موقع عیسی اِشتن آ دوزده گله شاگردش داد بکه و آوانش قدرت آدا تا پلیده ارواح بر بگرنده و هر درد و مریضی شفا آدینده. ۲ آ دوزده گله حواری نام امه: اول، شَمعون که اونه پطرس و اتشانه و چه برا آندریاس؛ یعقوب زیدی زا و چه برا یوحنا؛ ۳ فیلیپس و برتولما؛ توما و متای باجگیر، یعقوب که خَلفای زا به و تَدای؛ ۴ وطن پرسته شَمعون و یهودا اِسْخَریوطی که عیسیش خیانت بکه.

۵ عیسی اِم دوازده نفرش بخرسانس و آواننش باته: «غیر یهودیان وَر مشا و سامریان هیچ کامین شهران دله دِمشا، ۶ بلکم خدا قومه عین آبییه پَسان وَر بشا. ۷ وقتی که شاه، اِم پیامه اعلام بگراه که آسمان پادشاهی نزدیک اِسّه. ۸ مریضان شفا آدیا، مردان زنده بگراه، جذامیان شفا بدیا و دیوان بر گراه. مِفْتَه ران آرکته، مِفْتَه نی آدیا. ۹ شاما قیاسان دلک طلا و نقره و مس سکه اِشتن نه مبرا ۱۰ و شاما سفره را، کوله بار یا اضافیه شی یا پاقاب یا دستیه چو اِشتن نه آمگیرا؛ چون کارگر اِشتن روزی مستحقه. ۱۱ و هر شهر یا دهی دله دشا، ایگله با ارزشه آدمی پیدا بکرا و تا وقتی که آشهرک اِسران، چه کییک بندرا. ۱۲ وختی که کییه ای دله دشا، باجا "سلام بر شاما." ۱۳ اگم آ کییه اِم ارزشه بداره، شاما سلامه برکت آ کییه دلک مانه و اگم نه، شاما سلامه برکت شاما را آگرده. ۱۴ اگم کسی شاما قبول مکره و یا شاما لاوان گوش آمدیه، وقتی آ کییه یا آشهر نه شاییرا، شاما لنگان خاکان نی وا تکان آدیا. ۱۵ حقیقتا، شاما نه واترم، که داوریه روجک، سُدوم و عَموزَه شهران گناه کاره مردمه را مجازات توع آوردن آسان تره تا آشهران مردمه را.

۱۶ «از شاما پَسان شوار خرسانم ورگان وَر. پس ماره شوار هوشیار و کوتر شوار ساده ببا. ۱۷ مردمه ویراجین ببا. چونکه آوان شاما دادگاهان تحویل دینده و اِشتن عبادتگاهانک شاما شلاق زننده. ۱۸ چمن واسه نه شاما برنده والیان و پادشاهان وَر تا چوان پرانک و علوده قومان پرانک شهادت بدیا. ۱۹ وختی شاماشان تسلیم بکردنده، نگران مبا که چُنجوره لاوه بکراه یا چه باجا. چون که آدمی آ چه که باجا شاما عطا بی. ۲۰ چون آلاوکر شاما نییران، بلکم آ شاما آسمانیه پییر روجه که شاما زوانه لاوه کره. ۲۱ برا، اِشتن برا و په، اِشتن خُرَدنه مرگ تسلیم کره. خوردنه اِشتن پییر مار ضد حیضنده و آوان کوشتن دینده. ۲۲ همه ی مردم چمن نامه واسنه شاماک بیزار بینده. اما هر کی که تا آخر توع بوهره، نجات پیدا کره. ۲۳ وقتی ایگله شهری دله شاما جفا دینده، علوده شهری

را دِوڑا. حقیقتاً، شامانه واجم، که پیش از اِم که بتانا شاما همه‌ی اِم قومه شهران بشا انسان زا آئیہ.

^{۲۴} «شاگرد اِشتن استادک کفاتر نی و نوکر نی اِشتن اربابک کفاتر نی. ^{۲۵} کافیه که شاگرد اِشتن استادہ شوار بیبی و نوکر اِشتن اربابہ شوار بیبی. اگم کیبہ رئیسہ نہ بِلْعزببول کہ هہ شیطانہ باجندہ چَندہ پرتَر آ کیبہ آدمان بَد نام گَرنده؟

^{۲۶} «بِس، اوانک مَترسا. چونکہ هیچ نویبہ کینہ چی نی کہ آشکار می و هیچ پوشانسه چی نی کہ دیار آمبی. ^{۲۷} اَ چپانی کہ توپریکیک شامانه باتمه، روشوناییک باجا و چپانی کہ شاما گوشہ دلک باتمه، بشا بانہ پِشتانک اعلام بکرا. ^{۲۸} آوانی کہ تاننده شاما جانہ آرگیرنده اما تاننده شاما روح کوشتن، اوانک مَترسا؛ خداک بترسا کہ ہم شاما روح و ہم شاما جانہ تانہ جهنمک نابود بگرہ. ^{۲۹} مگم دو گلہ کیجہ گلہ قیمت ای قِرانک پرتَره؟ هنی، حتی ایگلہ کیجہ گلہ نی بدون اِم کہ شاما آسمانیہ پہ بگوه گِلک جینگیبہ. ^{۳۰} حتی شاما سرہ می این همه آشمارده بیبہ. ^{۳۱} پس مَترسا، چون شاما ارزش هزاران کیجہ گلک پرتَره.

^{۳۲} «هر کی مردمہ وَرک اقرار بکرہ کہ چَمَن کینہ، از نی چمن آسمانیہ پییر وَرک، اقرار گَرم کہ اَ چمن کینہ؛ ^{۳۳} اما هر کی من مردمہ وَرک هاشا بکرہ، از نی چمن آسمانیہ پییر وَرک، آوه هاشا گَرم.

^{۳۴} «ایزہ زانسرہ کہ از آمییم تا اِشتن نہ صلح زمینک بوعرم. آمییه نییم کہ صلح بوعرم، بلکم آمییم تا شمشیر بوعرم! ^{۳۵} چون آمییم تا:

» «کولہ و چوه پییر میانک، کیلی و چوه مار میانک

ویو و چوه خسرگہ میانک جدایی دَرَنم

^{۳۶} هر کسی دشمنہ، چہ کیبہ آدمہ بینده.»

^{۳۷} «هر کی اِشتن پییر یا مار نہ چمن پرتَر خَش بیبی، چمن لایق نی؛ هر کی نی اِشتن زا یا دِتر نہ چمن پرتَر خَش بیبی، چمن لایق نی. ^{۳۸} هر کی اِشتن عذابہ صلیبہ آمگیرہ و چمن پشدنہ مایہ؛ چمن لایق نی. ^{۳۹} هر کی بگشہ اِشتن جانہ نیا بدارہ، آوه از دس دیہ و هر کی چمن واسنہ اِشتن جانہ فدا بکرہ، اِشتن جانہ نیا دارہ.

^{۴۰} «هر کی شاما قبول بکرہ، مَنش قبول کردم و کسی کہ من قبول بکرہ، چمن خرسانارش قبول کردہ. ^{۴۱} هر کی پیغمبری چمه واسنہ کہ پیغمبرہ قبول بکرہ، ایگلہ پیغمبرہ پاداش آرگیرہ، هر کی صالحہ آدمہ چمه واسنہ کہ صالحہ قبول

بکره، ایگله صالحه آدمه پاداش آرگیره. ^{۴۲} هر کی ایگله چمن ویله ترین شاگرده، چمه واسنه که چمن شاگردنده، حتی ای قدره چاسه او آدیبه، حقیقتا، شامانه واجم، آبدآ بی پاداش نمانه.»

۱۱

عیسی لاوعان یحیی تعمیددهنده دربارہ

^۱ وختی عیسی اِشتن آدوازده گله شاگردش سفارش بکه که چه بکرده، واردنه راه دگس تا چوان شهرانک تعلیم بدیه و چوان را لاوه بکره.

^۲ وختی یحیی تعمید دهنده زندان دِلک، مسیح کاران لاوش بشنوسنده، اِشتنیش شاگرده بخرسانسنده عیسی وَر ^۳ تا عیسیک آپرسنده: «آیا تِه آ کسی اِسش که گه بایه، یا علوده نفری منتظر بام؟» ^۴ عیسی چوان جواوش ایزه بدا: «بِشا و هر چی که وینا و اِشناو یحیی را بجا، که ^۵ کورَه آدمه ویننده، لنگه آدمه مِجنده، جذامیه شفا آرگیرنده، گرِه اِشنونده، مرده زنده آبیرنده و فقیران شاده خبر آرسه. ^۶ خَسه ببا آ کسی که چمن دربارہ شک مکره.»

^۷ وختی یحیی شاگرده شیردنده، عیسی یحیی دربارہ لاوش بکه و جماعتنش باته: «چیہ ویندِنه را شییه بران بیابان؟ ایگله نیی ویندنه واسنه که باهاده لرزه؟ ^۸ چیہ ویندِنه را شییه بران؟ مردکی که گرانه خلوان و لطیفه خلوان دگره؟ آوه که گران و لطیف خلوان دکرده پادشاهان قصران دِلک زندگی کړنده. ^۹ پس چیہ ویندِنه را شییه بران؟ ایگله پیامبری ویندنه واسنه؟ آها، بزانا یحیی پیغمبرک نی کفاتره. ^{۱۰} آ هَ کسیه که چوه دربارہ ملاکی پیغمبره کتابک نیویشته بییه:

«اِم چمن قاصده که اِشته پرانتر خرسانم،

که اِشته راه اِشته را حاضر آگره.»

^{۱۱} حقیقتا، شامانه واجم، که کسی یحیای تعمید دهندک پيله تر دنیا آمییه نی، اما ویلی ترین شخص آسمانه پادشاهیک اوک پيله تره. ^{۱۲} یحیای تعمید دهنده زمانک تا اِساء آسمانه پادشاهی پر ظلم بییر؛ و ظالمه آدمه رایشانه زورنه آوه بیگیرنده. ^{۱۳} چون که تمان پیغمبران نیویشته هانک و توراتک تا یحیی تعمید دهنده زمانه دربارہ پیشگوی کردشانه. ^{۱۴} و اگم بتانا قبول بکرا، یحیی هَ ایلیا پیغمبر اِسه که قراره باییه. ^{۱۵} هر کی گوش اِشونسنه را داره، بشنوه.

۱۶ «آما اِم نسله مردمه چیه شوار اِسنده؟ آوه خوردنانی شوار اِسنده که بازارانک نشنده و اِشتن هم بازيان صَص كرنده و واجنده:
 ۱۷ «شاما راما نى بيزى، دوشران نِكه،
 مرثيه مان بخواند، سينه ران نيزى.»

۱۸ چون كه يحيى بامه كه نه خردردشه و نه آخردردشه آوه واجنده: ”ديو داره.“ ۱۹ انسان زا بامه كه هم خره و هم آخره آوه واجنده: ”ديسا آ ايگله ترينته آدم و عرق آخره آدم، و باجگيران و گناهكاران رَفقه.“ آ چيى كه شاما واترا آمانه كه هيچ عقل و حكمتى شاماك نى.»

واى بر شهراى كه توبه نكرنده

۲۰ آدمى عيسى شهراى شى سَرزان بكه كه پرترا اِشتن معجزش اگا انجام دييه به، چون آوان توبه كرده نبه. ۲۱ عيسى باته: «واى بر شاما! اى خورزين اهالى! واى برشاما، اى بيت صيدا اهالى! چون اگم معجزانى كه شاما را انجام بييه شهر صور و شهر صيدونك انجام بييه به، اگاره مردم چمه پراوتر خاكستره سر نشتنده و پلاس دكردنه توبشان كرده. ۲۲ آما حقيقتا، شامانه واجم، كه داوريه روجك، مجازاته نُوع بردن شهر صور و صيدون را آسان تر بى، تا شاما را. ۲۳ و ته، اى شهر گفرناحوم، رايه ايبنده بيشى كفا كه اشته سر آسمانه را آرسه؟ هرگزه را نيبي، بلكم جهنمك سرنگون بى. چون اگم معجزاتى كه اشته دلک انجام بييه شهر سُدوم را انجام بييه به، آ شهر تا اوريجين روج باقى مانده. ۲۴ آما شامانه واجم، كه داوريه روجك، مجازات توع بردن شهره سُدوم را آسان تر بى تا اشته را.»

بايا چمن وَر

۲۵ آ موقع، عيسى باتشه كه: «اى په، اى آسمان و زمين خداوند، ته ستايش كرم كه اِم چييان دانا آدما و عقلمند آدما نِكِر نوپين آكرده و خورديان را آشكار آكرده. ۲۶ ها، اى چَمَن په، اشته پر لطف گوسه اِم په. ۲۷ چمن آسمانيه په همه چيش من دَرسمارده. هيچ كس كوله آزانه جُز په، و هيچ كس په آزانه جز كوله، و آكسانى كه كوله بگوشه پير چوان را آشكار بكره.

۲۸ «بايا چمن وَر، اى همهى كسانى كه پر زحمت كشا و شاما بار سنگينه، كه از شاما آسايش آديم. ۲۹ چمن يُوَه شاما دوشك بيگيرا و منك باموجا، چون از آرام و دِلِك فروتن اِسَم و شاما جان آسايش گيره. ۳۰ چون يُو اى كه از شاما

مقدسه شنبه روجه صاحب

۱ آ روجانک، ایگله یهودیان شنبه روجک عیسی گندم جاران دلّه نه اوردردده. عیسی شاگرده و شیرشان به پس پندرسنده گندم اوشه شان بیچی و بخردشانه. ۲ ولی قریسی فرقه عالمه ایمشان بینده، عیسی نه باتشانه: «دیس، اشته شاگرده کاری کردرنده که مقدسه شنبه روجک جایز نی.» ۳ عیسی آوانه باته: «مگم خواندران نی که وقتی داوود پادشاه و چه یاره و شیرشان به چشان بکه؟ ۴ چنجوره داوود پادشاه خدا کییه دلّه پشه و مقدسه نانک بخردشه و اِشتن یارانشین آدا، هر چند مقدسه نانه خردن داووده پادشاه و چه یاران را جایز نیه، بلکم فقط چوه خردن کاهنان را جایز به. ۵ یا مگم توراتک خواندران نییه که چنجوره مقدسه شنبه روجک، کاهنه معبد دلک، اِشتن وظیفه انجام دیتنه را مقدسه شنبه روجه حرمته نیا ندارنده، و ام همه نه گناهشان نگرده؟ ۶ شامانه واجم کسی اینگریه که معبدک پيله تره! ۷ اگم ام کلامه مفهومه ران درک کرده به که و اتر "من رحمت گه، نه قربانی،" د بی گناهه آدمه ران محکوم نگرده. ۸ چون انسان زا، مقدسه شنبه روجه، صاحب اختیاره.»

علیله مردکه شفا

۹ چاوش عیسی واردنه پشه چوان عبادتگاه دلّه. ۱۰ عبادتگاک ایگله مردکی به که ایگله دسشه خشک آبییه بییا. اوه ای که واینده عیسی کشان آپرسس: «آیا شفا دیتن مقدسه شنبه روجک جایزه؟» ایمشان باته تا ایگله بهانه ای عیسی متهم کردنه را پیدا بکرنده. ۱۱ عیسی آوان نه باته: «کییه شاما دلک ایگله پسی پداره و آ پسه مقدسه شنبه روجک دگنیه چاه دلک، مگم اوه نیگیره و چاک بتراوره؟ ۱۲ اِسا، انسان چنده پسیک با ارزشتره! پس چاکه کار کردن مقدسه شنبه روجک جایز اِسه.» ۱۳ چاوش عیسی آ مردکنش باته: «اِشته دسه دراز آکه!» آ مردک اِشتن دسشه دراز آکرده و چوه دسه، آدرین دسه شوار، سالم آبییا. ۱۴ اما فریسی فرقه علما عبادتگاه نه بر بشنده و هندیگره مشورت بکردشانه که چنجوره عیسی هلاک بکرنده.

خدا برگزیده خادم

^{۱۵} وختی عیسی چون نقشک خبر دار ببه، آگارنه بشه، خیلی آدمه چه پشدنه بشنده و عیسی همه‌ی چون مریضش شفا آدا. ^{۱۶} و آوانش قدغن بکه عیسی دربارہ کسینه لاوه مگرنده. ^{۱۷} ام اتفاقه دِگسندہ تا اِشعیای پیغمبره پیشگویی اتفاق دِگنه که واتش به:

^{۱۸} «ام چمن خادمه که اوم انتخاب کرده،
چمن عزیز، که چمن جان اوک راضی اِسِه.
از چمن روحه چه سرک انیم
و آ علوده قومان را عدالت اعلام گره.
^{۱۹} آ نه جنگ گره و نه جرع گره؛
نه کسی چه صصه کوچه هانک اشنوه.
^{۲۰} تِرک خَرده نیه نَشکِنجه
و نیم سوجه فیتیلہ دُونوکشانہ،
تا عدالته پیروز آکره.
^{۲۱} چوه نام همه‌ی قومان را امید بی.»

خدا مقدسه روحه کفر واتن

^{۲۲} چاوش ایگله دیوزده مردکی که کور و لال به بوعدشانه عیسی وَر و آ اوش شفا آدا، جوری که آ مردک بتانسنشه لاوه بکره و بینه. ^{۲۳} و مردم همیلنه تعجبشان بکه و باتشانہ: «آیا ممکنه ام مردمک هه مسیح موعود بیی که قراره داوود پادشاه نسلک بایه؟» ^{۲۴} اما وختی قریسی فرقه عالمه اِمشان بشنوس، باتشانہ: «ام مردک دیوان، فقط بَعَلزبوله کمک نه، که دیوان رئیسہ بَرکره!» ^{۲۵} عیسی که زانسنشه چون فکرک چه اورد، آوانش باته: «هر مملکتی که اوک دو دسته ای دِگنه، نابود آبی، و هر شهر یا کییه ای که اوک دو دسته ای دِگنه، دوام ناوَره. ^{۲۶} اگم شیطان، شیطانہ بَر بکره، اِشتن ضد دو سته ای دِرنه؛ پس چنجوره چوه سلطنت دوام آوره؟ ^{۲۷} و اگم از بَعَلزبوله کمک نه دیوان بَر کِردم، شاما شاگرده چی کی کمک نه آوان بَرکردرنده؟ پس آوه اِشتن شاما قضاوت کزنده. ^{۲۸} اما اگم از خدا روحه نه دیوان بَرگرم، پس خدا پادشاهی شاما آرسه. ^{۲۹} چنجوره کسی تانه قدرتمنده مردکی کییه دِلَه بیشتی و چوه مال و ملاله غارت بکره؟ مگم نه ام که اوّل گه آ مردکه دَوَنده؟ آدمی حقیقتا تانه آ کییه

غارت بکره. ^{۳۰} هر کی منه نی، چمن ضدیّه، و هر کی منه بیدا آمگره، لاشت آکره. ^{۳۱} پس شاما نه واجم، هر گناه و کفری که انسان مرتکب بی، بَخِشسه بی، اما خدا مقدسه روحه کفر باجه، بَخِشسه نیبی. ^{۳۲} هر کسی انسانه زا ضد لاهه ای بکره، بَخِشسه بی، اما هر کسی خدا مقدسه روحه ضد لاهه ای بکره، نه ام دنیاک و نه آ دنیاک بَخِشسه نیبی.

^{۳۳} «شاما داره چاک بکرا، چوه میوه چاک بییه، شاما داره بد بکرا، چوه میوه بد بییه. چون که داره چوه میوک آزاننده. ^{۳۴} ای افعی زادهان، شاما که شرور آدمیران، چنجوره تانا چاکه لاهه بکرا؟ چون زوانه چپانی واجیه که دله آونه فتا. ^{۳۵} چاکه آدم، اِشتن دله چاکه خزانک، چاکي به بار آورده و بده آدم، اِشتن دله بده خزانک، بدی به بار آورده. ^{۳۶} آز شامانه و اِترم که مردم هر پوجه لاپی را که رُوانه سر بوعرنده، داوریه روجک گه حساب پس آدینده. ^{۳۷} چون شاما لاواننه یا تبریّه آبا یا محکوم آبا.»

عیسیک نشانه ای آخاستشانه

^{۳۸} چاوش بعضی از توراته معلمین و فریسی فرقه عالمه عیسی نه باتشانه: «استاد، آما رایمانه تِک نشانه ای بینام.» ^{۳۹} اما عیسی جواو بدا: «ام نسل شرور و زناکار، ایگله نشانه ای گه! اما هیچ نشانه ای آوان آدییه نیبی، مگم یونس پیغمبره نشانه. ^{۴۰} چون آجوره زه که یونس سه شبانه روج پيله ماهی تَرَنک به، انسان زانی سه شبانه روج زمينه دله دلک و ندره. ^{۴۱} نینوا شهره مردم داوری روجک ام نسله مردمنه زنده آبینده و آوان محکوم کرده، چون نینوا مردم یونسه پیغامه واسنه توبشان بکه، و دِیسا آ کسی که انگاریه یونس پیغمبرک پيله تره. ^{۴۲} صبا مملکت ملکه داوریه روجک ام نسله مردمنه زنده آبییه و آوان محکوم کریه، چون آوه دنیا آسرنه بامییا تا سلیمان پادشاه حکمته بَشَنویه، دِیسا آ کسی که انگاریه سلیمان پادشاک نی پيله تره.

^{۴۳} «وقتی که پلیده روح ای نفرک برشی، خشک و بی آ یاگاپی شی تا استراحت بکره، اما چون یاگاپی پیدا نکره. ^{۴۴} پس اِشتن نه واجه: "آ کییه ای که آگاردنه آمییم، آگردم." اما وقتی آ کییه آرسه کییه گزی زیه و تر و تمیز وینه، ^{۴۵} شی و هفت گله اِشتن نی بدتره روح اِشتن نه آورده، همه آ روحه چوه دله دیشینده و آگاک ساکن بینده. آ مردکه حال و روج اولیکین بدتر بی. آخر و عاقبت ام شیریه نَسَلین انجوره بی.»

٤٦ هَهَ زمانک که عیسی حلا مردمنه لاهه کردرده، عیسی ما و چه براره بَرک وِندَرَسَه بِنده و رایشان به عیسی نه لاهه بَگَرَنده. ٤٧ پس ای نفر بامه و عیسی خبرش آدا و باتشه: «اِشته ما و اِشته براره بَرک وِندَرَسَنده و گِشانه تِنه لاهه بکرنده.» ٤٨ اما عیسی اَمرِدی که اِمش باته جِواو آدا: «چمن ما کیا؟ چمن براره کینده؟» ٤٩ و اِشتن دسنه اِشتن شاگردانش اَمانس و باتشه: «اِمه چمن ما و چمن برارنده! ٥٠ چون هر کی چمن پییر اِزاده که آسمانکه انجام بدیه، چمن برا و خو و ما اِسه.»

۱۳

گشاورزه مثال

١ هَ روجک، عیسی کییک بَر برشه و دریاچه وَر بِنِشت. ٢ پره جماعتی عیسی دویر و بر پیدا آبنده ایزه که عیسی قایقی کی دِنِشته، و همهی مردم ساحلک وِندَرَسَه بِنده. ٣ چاوش جوان را خیلی مَثَلش بیزینده. باتشه: «ای روجی ایگله گشاورزی دانه آشاننده را بر بشه. ٤ وختی دانتش آشاندرده، بعضی دانه راه دِلَه آرَبنده و پرنده نی بامنده و آوشان بَخَرده. ٥ بَعْضی دانه نی سِگینه زمینان دلک آرَبنده که پر خاک نداشتشه؛ پس اَلِجَل اَرامنده، چون که خاک درین نِه. ٦ اما وقتی اُفتوعه بَرامیا، بوسوتنده و چون که بنه شان نِداشته، خشک آبنده. ٧ بَعْضی دانه نی پَران دله آرَبِنده. پره نی اَوانه اَرامنده، و خفه شان بَگَرَنده. ٨ اما اَدَرین دانه چاکه خاکه دلک آرَبنده و بار بوعدرشانه: بعضی صد برابر، بعضی نی شصت و بعضی سی برابر. ٩ هر کی گوش اَشَنوسنه را داره، بَشَنوه.»

١٠ آدمی شاگردان عیسی وَر بامنده، و اَپرسسشانه: «چیه را مردمنه مَثَلانه لاهه کردری؟» ١١ عیسی جِواوش بدا: «آسمانه پادشاهی اَسَراره درک کردن شاما آدییه بییه، اما اَوان آدییه نیبیه. ١٢ چون اَکسی که داره، اَوه پَر تر آدییه بی، تا فراوانی نه بَداره، اما اَکسی که نداره، حتی اَچی که داره نی اَوک اَرکته بی. ١٣ چمه و اِسِنه از اَواننه مَثَلانه لاهه گرم، چون:

«اَوه دِیسَنده، اما نیویننده،

چمن لاهه گوش نه گوش آدییرنده، اما نه اَشَنونده و نه فَهمنده.

١٤ حقیقتا اِشعیا پیغمبره پیشگوی پیوان را اتفاق دگنه که واجه:

«شاما گوشان نه آشنَوا، اما هرگز نَقهما
و شاما چَشمانه وینا، اما هرگز درک نکرا.
^{۱۵} چون ام قومه دلّه سِگ آبییا،
چوان گوشه سنگین آبیینده،
و اِشتن چَشمه شان دِوستنده،
تا مبادا اِشتن چَشمانه بیننده،
و اِشتن گوشانه بشنونده
و اِشتن دلاننه بفهمنده
و آگردنده و از آوان شفا آدیم.»

^{۱۶} اما خسه ببا شاما چشمه که ویننده و شاما گوشه که آشنونده. ^{۱۷} حقیقتن، شاما نه واترم، که خیلی از پیغمبران و صالحان ناجشان داشته آچیان که شاما ویندرا، بیننده اما نیویندشانه، و آچیان که شاما آشنوسرا، بشنونده اما نَسنوسشانه.

^{۱۸} «پس شاما گشاورزه مثاله معنا بَشنوا: ^{۱۹} آ زمانی که کسی خدا پادشاهی کلامه آشنوه اما آوه درک نِگره، آ شیریر آیه و چیان که چوه دلّه دَلک کاشته بییه دِزده. ام هّ دانه اییه که راه دلک کاشته آبه. ^{۲۰} و دانه ای که سِگیه زمینک آربینده کسییه که خدا کلامه آشنوه و اَلبجل آوه شادی نه قبول کره، ^{۲۱} اما چون بنه نداره، ای گملی دوام آوره. وختی خدا کلام واسنه، اذیت و آزاری آوه آرسه، اَلبجل جیگینه. ^{۲۲} دانه ای که بران دلک آربینده، گسیه که خدا کلامه آشنوه، اما دنیا نگرانیا و ثروت و سوسه، خدا کلامه خفه کره و بی ثمر کره. ^{۲۳} اما دانه ای که چاکه زمینک آربینده کسی یه که خدا کلامه آشنوه و آوه فهمه. آوه حقیقتا ثمر آدینده بعضی صد برابر، بعضی شصت برابر و بعضی نی سی برابر.»

هرزه عالفان مثال

^{۲۴} عیسی علوده مثالی چوان را بوگردشه: «آسمانه پادشاهی مردکی شواره که اِشتن زمینک چاکه دانه آشانده. ^{۲۵} اما آدمی که نوکره خُنک بنده، چوه دشمن بامه و گندمه میانک، هرزه عالفش بکاشت و بَشه. ^{۲۶} پس وختی گندم آرامه و آوشه بیزیشه، عالفه نی دییار آبنده. ^{۲۷} زمین صاحبه نوکره چوه ور بشنده و باتشانه: «اریاب، مگم ته اِشته زمینکر چاکه دانه کاشته نی؟ پس هرزه عالفه

کردنه بامنده؟“^{۲۸} ارباب آوانه باتشه: “إم دشمنه کاره.“ نوکره اوکشان آپرسس: “آیا گره بشام و آوان پیدا آگیرام؟“^{۲۹} ارباب باتشه: “نه! اگم بگورانه عالفان پیدا آگیرا، ممکنه گندمه نی آوانه بَنک بیچینا.^{۳۰} بَنیا هر دو گله تا دَسبِجه موقع هندِیگرنه رشد بکرنده. دَسبِجه موقع دَسبِجه کراره نه واجم که اول هرزه عالفان بیدو آگیرنده دسته بکرنده تا سوجانسه ببیننده، اما گندمه چمن انبارک بیدو آگیرنده.“»

خردله دانۀ مثال و خمیرمایه مثال

^{۳۱} عیسی چوان را ایگله علوده مَثَلشی بوعدرشه و باتشه: «آسمانه پادشاهی ایگله خردله دانۀ ای شواره که ای نفر اوش آرکت و ببردشه اِشتن زمیک بکاشتشه.^{۳۲} خردله دانۀ همه‌ی دانۀ هانک ویلی ترا، اما وختی رشد کریه تمان باغ گیاهانک پیله تر بییه، و ایگله داری آبییه، ایزه که آسمانه پرندان آینده و چه لاخته ان میانک اِشتن را خومه رَچ آگرنده.»

^{۳۳} چاوش چوان را ایگله علوده مَثَلشی بوعدرده و باتشه: «آسمانه پادشاهی خمیره مایه ای شواره که ایگله زلی اوه گیریه و سُه کیسه آرده خمیرنه پَشی زَنیه تا همه‌ی خمیر بیزه.»

^{۳۴} عیسی تمان اِم لاوان مثله نه جماعته را باتشه و مَثله غیراز آوانش لاوه نکه.^{۳۵} اِم چیه همه اتفاق دگسندۀ تا آ پیغمبره پیشگویِ اتفاق دگنه که واتش به:

«از مثلالنه لاوه گرم،

و چیانی که دنیا اول آفرینشنه نین مانده، واجم.»

عیسی هرزه عالفان مثاله توضیح دَیه

^{۳۶} چاوش عیسی جماعته ورنه بشه و کییه بشه. آدمی چه شاگردۀ بامنده چوه وَر و باتشانه: «مزرعه هرزه عالفان مَثاله معنی چاما را باجه.»^{۳۷} عیسی چوان جوابکش باته: «أ کسی که چاکه دانۀ کاره، انسانه زایه.^{۳۸} زمین، اِم دنیایه، و چاکه دانۀ نی خدا پادشاهی خُوردننده. هرزه عالفه، آ شرور خُوردننده؛^{۳۹} دشمنی که آوان کاره، ابلیسه. گندمه دَسبِجه موقع، اِم دنیا آخره؛ و دَسبِجه کراره، فرشته اِسندۀ.^{۴۰} آجوزه زه که هرزه عالِفِشان بیدو آکرده آتَشک سوجانِنده، اِم دنیا آخرکین نی اِنجوره بی.^{۴۱} انسان زا، اِشتن فرشتان خِرسانه، اوه هر کسی که گناهه باعث بی و همه‌ی آدمانی که خدا قوانین اِشکنده چوه

پادشاهیک جدا آکرنده. ^{۴۲} و آوان آتْشه کوره دلک دِرْزنده، یاگابی که برمنده و دندنانان دندنانان سرک سیخ دینده. ^{۴۳} آدمی صالحان اوفتووعه شوار اِشتن پییر پادشاهیک، سُو زنده. هر کی گوش آشنوسنه را داره، بشنوه.

نُینه گنج و گرانه مرواریده مثال

^{۴۴} «آسمانه پادشاهی گنجی شواره که زمینه دلک نوینه ای نفر آوش بینده، چاوش هنی آوه نوین آگره و شادی نه شی و آچی که داره، خورشه و آزمینه خِره.

^{۴۵} «هنی آسمانه پادشاهی تاجری شواره که چاک و گرانه مُرواریده پشه اِسِه. ^{۴۶} وختی چاک و گرانه مروارید وینه، شی و آچپانی که داره، خورشه و آ مرواریده خِره.

ماهگیری توره مثال

^{۴۷} «هنی آسمانه پادشاهی مای گیری توری شواره که دریا دله درنده و همه مدل ماهی گیره. ^{۴۸} آ زمانی که توره فِت آبییه، ماهیگیره آوه اُوک دُرانجنده ساحلک. چاوش نِشنده و چاگه ماهیان سبدک پیدا آگیرنده، اما بده ماهیان فر آدینده. ^{۴۹} اِم دنیا آخرک نی اِنجوره پی. فرشتان آینده و بده آدمان صالحه آدمانک جدا آکرنده. ^{۵۰} و بده آدمان آتْشه کورک درنده، آ یاگابی که بِرمنده و دندان دندنانان سرک سیخ دینده.

^{۵۱} چاوش آپرسسشه: «آیا همه ی اِم لاوانران بزاسنده؟» جواوشان آدا: «بله!» ^{۵۲} عیسی باتشه: «پس، هر کامین از توراته معلمین که آسمانه پادشاهی درباره آموتش بیی، کییه صاحب ای شواره که اِشتن خزانک تازه و کویینه چیان برآورِه.»

ناصره مردم عیسی ایمان ناورنده

^{۵۳} وختی عیسی اِم مَثَلِش اُجردنده، آگانه بْشه ^{۵۴} و اِشتن شهر بامه، یهودیان عبادتگاک مردمش تعلیم آداه. ایزه که مردم مات آبنده و آپرسردشانه: «اِم مردک ایزنه حکمت و معجزه انجام دینه قدرتش کاردنه آورده؟ ^{۵۵} مگم، اِنجاره زانی؟ مگم، چه مار نام مریم نییه؟ و چوه براره یعقوب و یوسف و شمعون و یهودا نینده؟ ^{۵۶} مگم چوه همه ی خوعره چاما دویره وِرک زندگی نِکرده؟ پس اِم مردک همه ی اِم چیش کاردنه آموته؟» ^{۵۷} پس عیسی لاوانک ناراحت ببنده. اما

عیسی آوانش باته: «پیغمبر همه یاگاک حرمت داره جز اِشتن شهر و اِشتن کیتیک!»^{۵۸} و آگاک چوان بی ایمانی واسنه، پرش معجزه نِکه.

۱۴

یحیای تعمیددهنده مردن

۱ آ زمانک عیسی شُهرت هیروودیس حاکمه گوش آرسس،^۲ و هیروودیس اِشتن دویر بره آدمائش که چَوِه راشان نوکری کرده باته: «ام یحیای تعمیددهنده یه. او مَرَدنه پَش زنده آبییه و چمه واسنیه که تانه اِم معجزان انجام بدیه.»
۳ چون که هیروودیس، هیروودیا واسنه که چَوِه برا فیلیپس زن بییا، یحییش کته به و چَوِه دست پَرش دوسته به و زندانکش درنده به.^۴ چون یحیی هیروودیسنه واترده: «حلال نی که تِه اِم زلی نه بیی.»^۵ هیروودیس رایش به یحیی بکوشه، اما مردمک ترسَرده، چون مردم یحیی شان پیغمبر زانسه.

۶ اما هیروودیسه تولده روجک، هیروودیا دته میدانک دوش دیشییا. هیروودیس حَشش بامه،^۷ ایزه که قسمش بخه آ کیلی هر چی که بگویه آوه آدیه. آ کیلی نی اِشتن مار لاوان واسنه باتشه: «یحیای تعمیددهنده سره انگا ایگله سینی دِلک من آده.»^۹ هیروودیس ناراحت آبه، اما چَوِه واسنه که قسمش خَرده به و اِشتن مهمان واسنه دستورش آدا کیلی لاهه انجام بدینده.^{۱۰} هیروودیسه آدم بخرسانس، یحیی شان زندانک سر آبری،^{۱۱} یحیی سره ایگله سینی دِلک دِناشانه و آداشانه آ کیلی و آ کیلی نی ببردشه اِشتن مار وَر.^{۱۲} یحیی شاگرده بامنده و چوه جنازشان بَبرده و دِخشارده چاوش بَشنده و عیسی شان خبر بدا.

پنج هزار نفره غذا دیین

۱۳ وختی عیسی اِمش بَشَنوس، تینایی قایقک دنشت، واردنه دور افتاده یاگی بشه. اما وقتی که مردم خبرداری ببنده، اِشتن شهران نه پیاده چه پشدنه بَشنده.
۱۴ وختی عیسی قایقک جیرآمِه، پره جماعتی شی بینده و دلشَه چوان را بوسوتا، و چوان مریضش شفا آداشه.

۱۵ نِمسیره دَم، چه شاگرده چوه وَر بامنده و باتشانه: «انگا ایگله دور افتاده یاگییه، شَوین نزدیکه. مردمه بخرسان تا بیشینده اِم اطرافه دهان و اِشتن را غذا بخرنده.»^{۱۶} اما عیسی آوانه باته: «لازم نی که بیشینده. شاما اِشتن آوان

غذا آدیا.»^{۱۷} شاگرده عیسی نه باتشانه: «انگارہ پنج گلہ نان و دو گلہ ماہی غیراز چی ندارام.»^{۱۸} عیسی باتہ: «آوان اینگا چمن و ر بوعرا.»^{۱۹} چاوش مردمنش باتہ تا سبزہہان سر بنشندہ. آدمی آ پنج گلہ نان و دو ماہیش آکتہ و آسمانہ دییشتہ، شکرش بکہ. چاوش نانش پارہ بکرده و آداسہ شاگردان و آوان نی آداسانہ مردمہ.^{۲۰} ہمہ بخردشانہ و سیر آبنده و شاگرده نی دوانزہ گلہ سب فت آ غذا ماندشان پیدا آکت.^{۲۱} زلیان و خوردیان غیراز، پنج ہزار گلہ مردک و اشان غذا بخہ.

اوسر مِتَن

^{۲۲} البجل عیسی اِشتن شاگردانش باتہ کہ قایقک دِنشندہ، و چوہ پرائتر دریاچہ آ دیمہ را بیشیندہ. اما عیسی اِشتن آگا بندرس تا مردمہ بخرسانہ.^{۲۳} مردمہ خرسانسَنہ پَش، اِشتن نی بَشہ کوہ تا وارہ تینا دعا بکرہ. شو آبہ و عیسی وارہ تینا بہ.^{۲۴} اِم موقع، قایقہ ساحلک خیلی دور آبیہ بییا و کولاکینہ موجان دلہ دِگسا، چون باہاد خلاف جہتی کہ اوہ شیردندہ دَمسردہ.^{۲۵} اما شوہ را ساعت سُه نزدیکی، ایزہ کہ عیسی دریاچہ او سر مَترده بَشہ چوان طرفہ را.^{۲۶} وقتی کہ شاگرده بیندشانہ عیسی او سر مَتر، وحشتشان بکہ، ترسک جرشان بکہ، و باتشانه: «اِم ایگلہ روحیہ».^{۲۷} اما عیسی اَلبجل آوان نہ باتشہ: «اَزَم، شاما دلہ قرص بیبیندہ، مترسا!»

^{۲۸} پَطْرُس جواو بدا: «آقا، اگم تیش، فرمان بدہ تا آز بایم او سَرک اِشتہ و ر.»^{۲۹} عیسی باتہ: «بورہ!» آدمی پَطْرُس قایقک جیرومہ و او سرنہ را دگس عیسی و ر.^{۳۰} اما وختی باہادش بیندہ، بترسسہ و آدمی کہ او دلک دیشیردہ، جرش کردردہ: «آقا، من نجات بدہ!»^{۳۱} عیسی اَلبجل اِشتن دسشہ دراز بکرده و آوش بکتہ و آونہ باتشہ: «ای کم ایمان، چیہ را شَکر بکہ؟»^{۳۲} وختی اوہ قایق دلہ دِنشندہ، باہاد قطع آبہ.^{۳۳} چاوش آوانی کہ قایقک بندہ عیسی شان پرستش بکہ و باتشانه: «واقعا کہ تہ خدا زایش!»

مریضیان شفا جنیسارتک

^{۳۴} وختی دریاچہ آ دیمہ آرسسندہ، جنیسارته ناحیک جیرومندہ.^{۳۵} وقتی آ گارہ مردمہ عیسی شان آزانسہ تمان آ نواحیشان آدم بخرسانس، و تمام مریضانشان عیسی و ر بوعردہ.^{۳۶} اوہ عیسی شان مندت کردردہ کہ اجازہ آدیہ فقط چوہ آبا پَرہ دَس آسونندہ، و ہر کی چوہ آبا پَرہش دس آسوعردہ، شفاس

پاکه دل

۱ چاوش ای گروه فریسی فرقه علمانک و توراته معلمین اورشلیم شهرنه بامنده عیسی وَر و باتشانه: ۲ «چیہ را اشته شاگردہ شیخان رسم و رسومه پا جیرک نیرنده؟ اوه اِشتن دَسان، غذا خَرَدنه پَران نشوسَرندہ!» ۳ عیسی جواو بدا: «شاما چرا شاما رسم و رسومه را، خدا حکمه پا جیرک نییرا؟» ۴ چون خدا دستور دیه که: «اِشته پییر و مار احترام بِنه و ”هر کی اِشتن پییر یا مار دِشنام بَدیه، حتما گه کوشته بیی.“ ۵ اَمّا شاما وَاترا اگم کسی اِشتن پییر یا مارنه باجه: ”آ کمکی که گسه از شاما بکرم، خدا را وقف بییته،“ ۶ دَا آدمه را واجب نی اِشتن پییر مار کمک کردننه اوان احترام بنییه. اِنجوره شاما رسم و رسومه واسنه خدا کلامه باطل گَرَدرا. ۷ ای دو دیمان! اشعیای پیغمبر، شاما دربارہ چاکش پیشگوی کرده به، ا موقع که باتشه:

۸ «ام قوم اِشتن گرنه من احترام نینده،

اَمّا چوان دِله منک دورا.

۹ اوه بیخودی من پرستش کَرندہ،

و اوه بشریه حکمان خدا احکامه یاگا مردمه آموچنده.“

۱۰ چاوش آ جماعتش داد بکه اِشتن وَر و باتشه: «گوش آکرا و بفهما.» ۱۱ آ چیی که آدم خره آ آدمه نَجس نکره، بَلکم آ چیی که چَه گَرِنه براییه، اوه که آدمه نَجس گره.» ۱۲ آدمی چَه شاگردہ بامنده عیسی وَر و اونه باتشانه: «آیا نزانسری که فریسیان اِشته اِم لاوه اَشنوسننه ناراحت آبییرنده؟» ۱۳ عیسی جواو بدا: «هر نهالی که چمن آسمانیه په کاشته مبی، بِننه براییه. ۱۴ اواننه کاری مدارا. اوه کوره راهنمانده. اگم ایگله کوری آدرین کوره راهنما بیی، هر دو گله چاه دلک دگننده.» ۱۵ پَطْرُس عیسی نه باته: «ام مَثال معنی چاما را باج.» ۱۶ عیسی جواو بدا: «آیا شاما نی حلا نَفهمسرا؟ ۱۷ آیا نزانسرا هر چیی که آدم خره ترنه دلّه دیشی، چاوش دفع بی؟ ۱۸ اَمّا آ چیی که گَرِنه بر آیه، دِلنه براییه، و اِمه آ چیی که آدمه نَجس گره. ۱۹ چون آدمه دِلتیه که پلیده افکار، قتل، زنا، بی عفتی، دِرّی و دُرّوعه شهادت و بختان براییه. ۲۰ اَمنده که آدمه نَجس آگَرندہ، اَنشوره دَسان

نه غذا خوردن هیچکسه نجس آنکره!»

کنعانیه زلی ایمان

^{۲۱} عیسی آگردنه صور و صیدون شهران طرفه را راه دگس. ^{۲۲} ایگله کنعانیه زلی که آمنطقه اهالیک بیبا، عیسی وَر بامییا و جَرَنه باتشه: «ای آقا، ای داوود پادشا ز، من رحم بکه! ایگله دیوه بدجوری چمن دتسه گیرفتار کردا.» ^{۲۳} اما عیسی ای کلمه نی چوه جواوش آنداه. عیسی شاگرده چوه وَر بامنده و اوکشان خواهش بکه، باتشانه: «اوه بخرسان بیشیه، چون جره کردن کردنه چاما پَشدنه آمیرییه.» ^{۲۴} عیسی چوان جواوکش باته: «از تینا خدا قومه عین آبییه پَسان را خرسانسه بییم.» ^{۲۵} اما آ زلی بامییا و عیسی پَرانکش زانو ییزی و باتشه: «ای آقا، من کمک بکه!» ^{۲۶} عیسی چَه جواوک باته: «درست نی خوردنان نانه آرگیری و سبه هان پَرانک آرکری.» ^{۲۷} آ زلی باته: «بله، آقا، اما سبه نی اِشتن صاحبه سَفره سَرک نانه خورده ای که آرپی، خرنده.» ^{۲۸} آدمی عیسی باته: «ای زلی، اِشته ایمان پَره! اِشته ناجه آرسی.» هَ لحظک چوه دِته شفا بکت.

چهار هزار نفره غذا آدیین

^{۲۹} عیسی آگردنه راه دگسه و کملی جلیله دریاچه وَرین بَیت، چاوش ایگله کوهی آشه گفا و وا بِنِشت. ^{۳۰} پَره جماعتی بامنده عیسی وَر و اِشتنشان سَلان و کوران و فلجان و لاله آدمان و علوده مریضشان بوعدرنده، عیسی لنگان پَرانکشان بنا و عیسی آوانش شفا بدا. ^{۳۱} مردم وختی بیندشانه که لاله آدمه لاهه کردرنده، فلجه آدمه سالم آبییرنده، شله مِچنده، و کوره ویندَرنده، تعجبشان بکه و اِشتن قومه خدایشان ستایش بکه.

^{۳۲} چاوش عیسی اِشتن شاگردش صَص بکردرنده و باتشه: «چمن دلَه اِم مردمه را سوتریییه، چون اِسا سُه روجه مَننده و چی خَرَدنه را ندارنده. نِگمه آوان و شیر بخرسانم بیشینده چون ممکنه راه دِلک ضعف بکرنده.» ^{۳۳} عیسی شاگرده آونه باتشانه: «اِم دور افتاده یاگاک کاردنه تانام نان بوغرام که اِم همه جماعت بخره و سیر آپی؟» ^{۳۴} عیسی آپرسس: «چند گله نان دارا؟» آوان باتشانه: «هفت گله نان و چند گله ویلیه مای.» ^{۳۵} عیسی مردمنش باته تا گِلک بِنِشنده. ^{۳۶} آدمی آ هفت گله نان و چند گله ماییش آکته و شکر کردنه پَش، آ نانش پاره بکه، و اِشتن شاگردش آدا، شاگرده نی آدایشانه مردمه. ^{۳۷} همه بخردشانه و سیر آبنده و شاگرده نی هفت گله سب فِت اِغذا ماندشان پیدا

آکت. ۳۸ زلیان و خردنان غیراض، چهار هزار مردک نی آگا غذاشان بخه. ۳۹ بعد از اِم که عیسی جماعتش بخرسانس بیشینده، عیسی قایقه دله بِنِشت و بَشه ناحیهی مَجَدان.

۱۶

آسمانیه نشانه آخاستن

۱ فریسی فرقه عالمه و صدوقی فرقه عالمه بامنده عیسی وَر تا اوه امتحان بکرنده. چمه واسنه اوکشان آخاسته ایگله آسمانیه نشانه‌ای آوان آمانه. ۲ عیسی چوان جَوایک باته: «نمیسیر، که بی واجا "هوا چاک بی، چون آسمان سوهیره،" ۳ تولیصبی واجا "اوری هوا طوفانی بی چون آسمان سوهیره و گیرسه." شاما چاک زانا چونجوره آسمانه دیشتننه چوه وضعیته تعبیر بکرا، اما نتانا زمانان نشانه هان تعبیر بکرا! ۴ اِم نسل شرور و زناکار، ایگله نشانه‌ای گه! اما هیچ نشانه ای آوان آدییه نیی، مگم یونس پیغمبره نشانه.» پس عیسی آگردنه بَشه.

فریسیان و صدوقیان خمیر مایه

۵ وختی بَشنده دریاچه ا طرفه را، چه شاگرده بزانشانه ویرشان برکرده اِشتن نه نان آگیرنده. ۶ عیسی آوان نه باته: «ویراجین ببا و فریسیان و صدوقیان خمیره مایک دوری بکراه.» ۷ شاگردان اِشتن وَر بحثشان بکرده و باتشانه: «چمه واسنش ایزه بات که آما اِشتن نه نانمان آورده نی.» ۸ اما عیسی اِمش بزآنسه و آوانش باته: «ای کم ایمانان، چیه را چمه واسنه که نان ندارا همدیگره بحث گردرا؟ ۹ آیا حلا نی درک نکرا؟ آیا ا پنج گله نان و ا پنج هزار نفر و چند گله سبه که ا غذا ماندکران پیدا آکرده به ویران نییه؟ ۱۰ یا ا هفت گله نان و ا چهار هزار نفر و چند گله سبه که ا غذا ماندکران پیدا آکرده به ویران نییه؟ ۱۱ پس چیه را درک نکردرا که از شامانه نان درباره لوم نکه؟ فریسیان و صدوقیان خمیره مایک دوری بکراه.» ۱۲ آدمی شاگرده بزانشانه که عیسی آوانه نواتر که اِشتن نانه خمیر مایک دور نیا بدارنده، بلکم آوانه واتر که اِشتن فریسیان و صدوقیان تعلیمک دور نیا بدارنده.

پطرس اعتراف گره که عیسی، مسیح موعود اِسه

۱۳ وختی عیسی آرسس قیصریه فیلیپی ناحیه، اِشتن شاگردانکش آپرسس: «مردمه واته نه، انسانه زا کیه؟» ۱۴ آوان جواو آدا: «بعضی واترنده ته یحیای تعمید دهندیش. بعضی نی واترنده ته ایلیای پیغمبرش، و بعضی نی واترنده اِرمیا یا ایگله آپيغمبرانک اِسش.» ۱۵ عیسی آپرسس: «شاما چه واجا؟ شاما واترا از کی اِم؟» ۱۶ شَمعون پطرس جواو بدا: «ته مسیح موعودش، خدای زنده زا!» ۱۷ عیسی باته: «خسه ته ببا ای شَمعون، یونا زا! چون اِم حقیقته جسم و خون اِشته را آشکار کرده نییه، بلکه چمن په که آسمانکه اِشته راش آشکار بکه. ۱۸ آز نی تنه واترم که ته پطرسش یانی سِگ، اِم سِگه سَرک چمن، کلیسا بنا گرم و هرگیز مرگ قدرت نتانه کلیسا نابود بکره. ۱۹ آسمانه پادشاهی اِچران ته آدیم. ا چی ای که زمیک دَوندی، آسمانک نی دوسه اِبی و ا چی ای که زمیک آکری، آسمانک نی اِبی.» ۲۰ آدمی عیسی اِشتن شاگردش قدغن بکردنده که هیچکس نه مواجنده آهه مسیح موعود اِسه.

عیسی پیشگوی اِشتن مرگ و مردانک زنده آیین درباره

۲۱ چوه پش عیسی اِشتن شاگردان راش اِم حقیقتش آشکار بکه که گه بیسی اورشلیم شهر و شیخان و سران کاهنان و معلمین توراته دسنه پره اذیت و آزار بیبی و آوه بوکوشنده و سَومین روجک گه هنی زنده اِبی. ۲۲ پطرس عیسیش ببه ایگله کناری و سرزانش بکه باتشه: «دور از اِشته جان، آقا! اِنجوره چی هرگز اِشته سر ماییه.» ۲۳ اما عیسی آگردس پطرسه طرف و آونه باتشه: «منک دور آبخ، ای شیطان، ته چمن راه پَرانه کتری تا متانم چمن کاران بکرم، چون اِشته فکره انسانینده نه خدایی.»

۲۴ آدمی عیسی اِشتن شاگردانه باتشه: «اگم کسی بگوشه چمن پیرو بیبی، اِشتن جانک گه دس آگیره، اِشتن عذاب و مرگه صلیبه آگیره و چمن پشدنه بایه. ۲۵ چون هر کی بگوه اِشتن جانه نجات آدیه، آوه از دست آدیه؛ اما هر کی چمن واسنه اِشتن جانه فدا بکره، اِشتن جانه نیا داره. ۲۶ انسان را چه فایده داره که تمان دنیا بداره، اما اِشتن جانه از دست بَدیه؟ یا انسان اِشتن جانه پس آرکننه را چه تانه گردن؟

۲۷ «چون انسان زا اِشتن پییر جلالک، اِشتن فرشتاننه آیه و آدمی هر کسی اعماله واسنه چوه عوضه آدیه. ۲۸ حقیقتن، شامانه واجم، بعضی اِنگا و ندرسنده که تا انسان زا مَوینده که اِشتن پادشاهیک آمییر، نَمرنده.

عیسی دیمه آگردسن

۱ شش روجه پَش، عیسی، پَطْرُس و یعقوب و یعقوب برا یوحناش آکته و اوش ببردنده بلنده کوهی کفا سر، تا آگاره تینا بیبینه. ۲ آگاره، چوان چشمه پرانک، عیسی ظاهر دگردس: دیمش اُفتوعه شوار سُو زیپرده و خلوش نوره شوار، سیی آبییه به. ۳ اِم موقعک، موسی پیغمبر و ایلیا پیغمبر چوان چشمان پرانک آشکار آبنده و عیسی نشان لاهه بکه. ۴ پَطْرُسه عیسی نه باته: «آقا، چه چاکه که آما یارمان. اگم بگوره یا، سُه گله کومه رچ آگرام، ایگله اشته را، اییه موسی را آدرینی ایلیا را.» ۵ پَطْرُسه لاهه حلا اوجرسه نبه که ایرادن ابری که سوش زیرده چوان سرکش سادیمه درند و صصی ابره دلّه نه آمیرده که، واتردشه: «اِم چمن عزیزه زایه که از اوک پر راضیم؛ چه لاوان گوش آدیا!» ۶ وقتی شاگرده اِم صصشان بَشَنوس، صفتینه گل جیگیسنده، و پر بترسنده. ۷ اَمّا عیسی بامه و اِشتن دسشه چوان سَرک بنایا و باتشه: «بیضا، مترسا!» ۸ شاگرده اِشتن چشمشان آگردنده، عیسی غیراز کسی شان نیوینده. ۹ وقتی که کوه نه جیر آمیردنده، عیسی آوانش دستور پدا: «اَ چپانی که بیندرانه کسی را مواجا، تا وقتی که انسانه زا مردنه پَش زنده آبی.» ۱۰ شاگردان اوک آپرسشانه: «پس چیه را توراته معلمین واجنده که اوّل گه ایلیا پیغمبر بایه؟» ۱۱ عیسی جواو پدا: «البته که ایلیا آیه و همه چی چه پرائتره شوار رچ آکره. ۱۲ اَمّا از شامانه واجم که اِسا نی ایلیا آمییه، ولی اوشان آزانسه نییه و هر چیشان بگوس اونه بگردشانه. ایزه نی انسانه زا چوان دسک عذاب گشه.» ۱۳ اَدَمی چه شاگردان بزآنسه که آوانه یحیای تعمید دهنده درباره لاهه کردر.

دیوزییه کوله شفا

۱۴ وختی آگردسنده مردمه وَر، مردکی عیسی وَر بامه و چوه پَرانکش زانو بیزی و باتشه: ۱۵ «ای آقا، چمن کوله رحم بکه. اَ غَشیه و پر عذاب گشسر. آتسه دله دگنه، اُوعه دله دگنه. ۱۶ اُوم بوعرده اشته شاگردان وَر، ولی نتانسانه اوه شفا بدینده.» ۱۷ عیسی اونه باتشه: «ای بی ایمان و منحرفه نسل، تا کی گه از شامانه بیبیم و شاما نُوع بوعرم؟ اوه بوعرا اِنگا چمن وَر.» ۱۸ عیسی ا دیوه را غیضش بکه و ا دیو کولک برشه بَر و ا کوله اَلبحل شفا بکتشه. ۱۹ اَدَمی شاگرده

بامندہ عیسیٰ وَر و خلوتک اُوکشان آپرسس: «چہ را آما نتانسمانہ آ دیوہ بَرکرام؟»^{۲۰} عیسیٰ جو او بدا: «چمہ واسنہ کہ شاما ایمان کمہ. حقیقتا، شامانہ واجم، کہ اگم شاما ایگلہ ویلیہ خردلہ دانہ ای قدر ایمان بدارا، تانا اِم کوهنہ باجا یاردنہ بشہ آگا و آکوه نی شی، و ہیچ چی شاما را غیر ممکن نیی. ^{۲۱} اما اِم جنس دیو دعا و روجہ غیراز ہیچ چینہ بَترشی.

عیسیٰ دومین پیشگوپی اِشتن مرگ و زندہ آیینہ دربارہ

^{۲۲} وقتی عیسیٰ و چوہ شاگردان جلیلہ منطقک پیدا آبنده، عیسیٰ آوانہ باتہ: «انسانہ زا، مردمہ دَسِنہ تسلیم پی. ^{۲۳} مردم آوہ کوشندہ و آ سُوَمین روجک مَردانک زندہ آبی.» شاگردہ پر غمگین آبنده.

سکہ ماہی گرک

^{۲۴} عیسیٰ و چہ شاگردہ کفرناحومہ شہر آرسنہ پَش، مامورہ ای کہ دو دِرہمِیہ مالیاتِشان کہ معبدہ کین بہ آرکتہ پَطْرُسہ وَر بامندہ و باتشانہ: «آیا شاما استاد معبدہ مالیاتہ آندیہ؟»^{۲۵} پَطْرُس جو او آدا: «البتہ کہ آدیہ!» وختی پَطْرُس دِشہ کییہ دلہ پیش ازام کہ چی ای باجہ، عیسیٰ آونش باتہ: «شَمعون، تہ چہ فکری کری؟ جہان پادشاهان کیانک باج و خراج آرگیرند؟ اِشتن مردمک یا خلک ہانک؟ ^{۲۶} پَطْرُس جو او بدا: «خلک ہانک.» عیسیٰ آونہ باتہ: «پس چوہ مردم معافندہ! ^{۲۷} اما چمہ واسنہ کہ آوان توهین مَکرام، بشہ دریاچہ وَر و ایگلہ غُرماتی فِر آدہ آوعہ دلہ. اولین ماہیرہ کہ بَکتا، چوہ گرہ آکہ. ایگلہ چہار درہمِیہ سکہ ای چوہ دلہ وینی. آونہ چمن و اِشتہ مالیاتہ سہمہ آدہ.»

۱۸

کی پیلہ اسہ

^۱ آدمی، شاگردہ عیسیٰ وَر بامندہ و آپرسسشانہ: «آسمانہ پادشاہیک کی همانک پیلہ ترہ؟»^۲ عیسیٰ ایگلہ خُوردنیشی اِشتن وَر داد بکہ، آ خُوردنش وسطک بنا ^۳ و باتشہ: «حقیقتا، شامانہ واترم، تا آدمی کہ شاما عوض آمبا و خُوردنان شوار مبا، ہرگز آسمانہ پادشاہی دلہ دنشا. ^۴ ہر کسی اِشتن اِم خُوردنان شوار فروتن بکرہ، آسمانہ پادشاہیک همانک پیلہ تر پی. ^۵ و ہر کسی انجورہ خُوردنی چمن نامنہ قبول بکرہ، منش قبول گر دم.

۶ «اما هر کسی باعث بیبی که ایگله ام ویلیانک که من ایمان دارنده گناه بکره، چَرا چاکتره پيله آسیا سِگی اِشتن گردنک دَوَنده و اِشتن دریا تانه دلک درنه و غرق آبی! ۷ وای به حال ام دنیا که اِشتن وسوسه هاننه مردمه گناک دَرَنه! چون وسوسه هان آیینده، اما وای به حال آ کسی که وسوسه باعث بیبی!

۸ «پس اگم اِشته دَسه یا اِشته لنگه باعث بیبیریه ته گناه بکری، اوه ببر و فرآده، چون اِشته را چاک تره که شل یا لنگ بیبی و ابدیه زندگی دله دیشی تا که دو گله دَس و دو گله لنگ بداری و ابدیه آتسه دله دگنی. ۹ و اگم اِشته چشمه باعث بیبیریه ته گناه بکری، اوه برآوه و فرآده، چون اِشته را چاک تره که ایگله چشم بداری و ابدیه زندگی دله دیشی تا ام که دو گله چشم بداری و جهنمه آتسه دلک دگنی.

عین آبییه پسان مثال

۱۰ «ویراجین ببا که هیچ کامین ام ویلیان تحقیر مَکرا، چون که شاما نه واترم آسمانک چوان فرشتان همیشه چمن آسمانیه پبیر دیمه وینده. ۱۱ چون انسان زا آمیه که عین آبییه نجات بدیه. ۱۲ شاما چه فکری کرا؟ اگم مردی صد گله پَس بداره و ایگله آپسانک عین آبی، مگم اَنوَد و نه گله پسان کوهک نئی و آ ایگله پَسه پشه نیثی که عین آبییا؟ ۱۳ حقیقتن، شاما نه واجم، که اگم اوه پیدا بکره، آ ایگله پَسه را پرتَر شاد آبی تا اَنود و نه گله پَسه را که عین آبییه نینده. ۱۴ اِنجوره زه، چمن پبیر گوسه که آسمانکه ام نی که حتی ایگله ام ویلیان از دست بیبینه و هلاک بیبینه.

۱۵ «اگم اِشته برا اِشته حَقک گناه کره، بشه چه وَر و خلوتک چه خطا اوه گوشزد بکه. اگم اِشته لاوشه گوش آدایا، اِشته برار نیار داشته؛ ۱۶ اما اگم اِشته لاوش گوش آندا، ای یا دو نفر علوده اِشتن نه ببه تا هر لاوپی که بییره دو یا سه گله شاهدنه ثابت بیبینه. ۱۷ اگم نگوسشه چوان لاوه نی گوش آکره، بشه کلیسانه باج؛ و اگم کلیسا لاوش نی گوش آنکه، آدمی اوه بت پرست یا باجگیر بزبان. ۱۸ حقیقتا، شاما نه واترم، که هر چی که زمیک دَوَندا، آسمانک دَوَسَه بی و هر چی که زمیک آکرا، آسمانک آبی. ۱۹ اِمه آز شامانه واجم که اگم شاماک دو نفر زمین سرک ای دل، ای چی ای، آخازا، چمن آسمانیه په اوه شاما آدیه. ۲۰ چون هر یاگاک دو نفر یا سه نفر چمن نامنه بیدو آیینده، از نی آگا چوان

بی‌رحمه نوکره مثال

^{۲۱} هانده پطرس بامه عیسیکش آپرسس: «آقا، چند را چمن برا چمن حقک گناه بکره، از گه آوه بپخشم؟ هفت را؟» ^{۲۲} عیسی جواوش آدا: «ته نه واترم نه هفت را، بلکم هفتاد گله هفت را.

^{۲۳} «پس، آسمانه پادشاهی ایگله پادشاهی شواره که تصمیمش گته اِشتن نوکراننه حساب کتاب بکره. ^{۲۴} وختی شروعش بکه حساب کتابه را، ای نفرشان چوه وِر بوعرده که ای گله کارگره، دیویست هزار سال مزده قدر آوه قرضار به. ^{۲۵} چون آ مردک نِتانسردشه اِشتن قرضه آدیه، چه اربابه دستور بدا که آ مردکه و چه زن و چه خوردنان و چه تمام مال و ملال نه بخروشنده و چه قرض آرگیرنده. ^{۲۶} آ نوکر اِشتن اربابه دس پا دگس و مندتنه باتشه: ”من مهلت بده، از اِشته همه ی قرضه آگاردنم.“ ^{۲۷} آ اربابه دله چوه را بوسوتا و آ قرضش بپخشس و آوش آزاد بکه. ^{۲۸} اما وقتی که هه نوکر بر برشه، ایگله اِشتن همکارش وا بینده که ایگله کارگره، سه ماه مزد قدر آوه قرضدار به. پس آوش بکت و اِشتن دسنه چه لوکش سیخ بدا و آونه باتشه: ”چمن قرضه آده!“ ^{۲۹} چوه همکار چوه دس و پا دگس و مندتنه باتشه: ”من مهلت بده اِشته قرضه آگاردنم“ ^{۳۰} اما آ قبولش نکه، و تا وقتی که اِشتن قرض آدیه آوش درنده زندان. ^{۳۱} وقتی که مردکه همکاره اِم اتفاقیشان بینده، پر ناراحت آبنده و بشنده اِشتن ارباب، پادشاه وِر و تمام ماجراشان چوه را تعریف بکه. ^{۳۲} آدمی ارباب، آ نوکرش اِشتن وِر داد بکه و باتشه: ”ای بدکاره نوکر، مگم آز اشته خواهش و تمنا واسنه اِشته تمام قرضم بپخشس؟“ ^{۳۳} مگم چاک نبه تنین اِشته همکاره رحم بکری، آجوره که من ته رحم بکه؟“ ^{۳۴} پس ارباب پر عصبانی آبه، دستورش بدا آ نوکره زندانک درنده و شکنجه بکرنده و تا آ زمانی که اِشتن قرضه تا قران آخر آمدیه آوه آزاد مکرنده. ^{۳۵} چمن آسمانیته په نی شاما هر کامینه ایزه رفتار گره، اگم شاما نی شاما برار دلنه مبخشا.»

۱ وقتی که عیسی ام لاؤش اوجردنده، جلیله منطقنه بښه ا طرفه اُردن ربار، یهودیه نواحی. ۲ پره جماعتی عیسی پشدننه بښنده و او آگاک اوانش شفا آداه. ۳ قریسی فرقه علما نی چوه ور بامنده تا اوه امتحان بکرنده. اوان آپرسسه: «آیا جایزه که مردک اِشتن زتر هر دلیلی را طلاق بدیه؟» ۴ عیسی چه جوابکش باته: «مگم توراتک خواندران نی که آ که اولنه انسانش خلق بکه "اوش زلی و مردک رچ آکردنده"، و واتشه "چمه واسنه مردک اِشتن پیتر مارک جدا آبی، و اِشتن زتر نه پیوند خَره و آ دو نفر ای بدن بینده؟ ۱ پس، اوه د دو بدن نینده بلکم ای بدن اِسنده. پس آ چی که خدا ای آکرده، انسان گه جدا مکره.» ۷ اوه عیسی نه باتشانه: «پس چیه را موسی پیغمبر حکم آداشه که مردک اِشتن زلی طلاقنامه ای آدیه و اوه ول آکره؟» ۸ عیسی باتشه: «موسی پیغمبر چمه واسنه که شاما دله سِگه شوارا، اجازه آداشه که شاما زتر طلاق آدیا، اما صِفته نه ایزه نیبه. ۹ شاما نه واترم، هر کی اِشتن زتر زنا غیراز چی ای واسنه طلاق آدیه و علوده زلینه ویوه بکره، زناش کرده.»

۱۰ شاگردان عیسی نه باتشانه: «اگم ایزنه، چاکتره هیچ مردکی زن مَبره!» ۱۱ عیسی باته: «همه نتاننده ام لاوه قبول بکرنده، مگم آ کساننی که اوان عطا بییه بیی. ۱۲ چون بعضی آدمه مادر زادی خواجنده؛ بعضی آدمه نی مردمه دَسنه خواجه بینده، و بعضی نی آسمانه پادشاهی واسنه اِشتن خواجه زاننده و ویوه نکرنده. هر کسی تانه اِمه قبول بکره، بدا قبول بکره.»

عیسی و خُوردنان

۱۳ چاوش مردم اِشتن خُوردنانشان آورده عیسی ور تا چوان سر دس آئییه و دُوعا بکره. شاگرده مردمه ام کاره واسنه چوان را غیضشان بکه. ۱۴ اما عیسی باته: «بدارا ویلیه خوردنه چمن ور باینده و چوان پرانه آمگیرا، چون آسمانه پادشاهی اِنجوره آدمان را اِسّه.» ۱۵ عیسی چوان سر دس اناشه و اوش برکت آدادنده و واردنه بښه.

ثروتمنده جوان

۱۶ ای روج مردکی عیسی ور بامه و آپرسسشه: «استاد، چه چاکه کاری گه بگرم تا ابدیه زندگی بدارم؟» ۱۷ عیسی جواب بدا: «چییه را مَنک آپرسری که چی چاکه؟ تینا خداییه که چاکه. اگم گره ابدیه زندگی دله دیشی، خدا احکامه انجام بده.» ۱۸ آ مردک آپرسسشه: «کامین گله احکامه؟» عیسی باته: «قتل مکه،

زنا مکه، دزدی مکه، دوریه شهادت مده، ^{۱۹} اشته پییر و مار احترام بنه، و "اشته قونشو نه اِشتن شوار حَش ببش." ^{۲۰} آ جوانه مردکه باته: «همه‌ی اِم احکامم انجام دیه؛ دَ چه کم دارم؟» ^{۲۱} عیسی جواو آدا: «اگم گره کامل بیی، بَشه و هر چی که داری بوخروش و فقیران آده که آسمانه دلک گنجی بداری. آدمی بوره و منک پیروی بکه.» ^{۲۲} جوانه مردکه وختی اِمش بشتوس، پر غمگین آبه و آگردنه بَشه، چون پرش ثروت داشته.

^{۲۳} آ موقع عیسی اِشتن شاگردانش باته: «حقیقتا، شاما نه واجم، ثروتمندان را خیلی چَتینه دیشینده آسمانه پادشاهی دلّه. ^{۲۴} هنی واجم که دَوَع اُوردن دَرزِنه خوله نه آسان تره تا اِم که ثروتمنده آدمی خدا پادشاهی دلّه دیشی.» ^{۲۵} شاگردان اِم لاوان اَشنوسِنَه مات آبنده و آپرسسشانه: «پس دَ کیه که تانه نجات پیدا بکره؟» ^{۲۶} اما عیسی آوان دیشته و باتشه: «اِم انسانه را غیرممکن اِسه، اما خدا را همه چی ممکن اِسه.»

^{۲۷} چاوش پَطْرُس باته: «دیس آما همه چیمان ول آکرده و تِک پیروی کرام. چی آما آرسه؟» ^{۲۸} عیسی آوانه باته: «حقیقتا، شاما نه واجم، تازه دنیاک، آدمی که انسانه زا اِشتن شکوهمند پادشاهی تخته سَرک بِنِشه، شاما نی که منک پیروی کردرانه، دوازده تخته سَرک نِشا و خدا قومه دوازده قبیله داوری کرا. ^{۲۹} هر کی چمن نامه واسنه اِشتن کییه یا اِشتن براران و یا اِشتن خوعران و یا اِشتن په و ماره و یا اِشتن خوردنه و یا اِشتن ملک و ثروته ول آدیش بیی، چه صد برابره وینه و ابدیه زندگی وارث بی. ^{۳۰} اما پر آدمه که اِسا اوّلین اِسنده آخِرین بینده، و آخِرینه اوّلین بینده!

۲۰

انگوره باغه کارگران نقل

^۱ «آسمانه پادشاهی باغی صاحابه شواره که طولیصی زو بر بَشه تا اِشتن انگوره باغه را کارگرانی بیگیره. ^۲ آوه کارگران نه طیش بکه که هر روج ای دینار چوان کار کردنه واسه هر کامینه آدییه. چاوش اُوش بخرسانسِنده اِشتن انگوره باغ. ^۳ تقریباً ساعت نه صبح، هنی بر بَرشه و بیندشه عده‌ای شهر میدانک بی کار وندرسنده. ^۴ آواننش نی باته: "شاما نی بشا چمن انگوره باغ و آچی که شاما حقه شاما آدیم." ^۵ "پس آوه نی بَشنده. هنی ساعت دونزه ناهار و سه ناهار پَش

بَرِ بَشَه وِ اِيْزِش بِكَه. ^٦ حُدُوداً سَاعَتِ پَنجِ نَاهَارِ پَشِ نِي بَرِ بَشَه وَ هَنِي جِدَا چَنَدِ نَفَرِش بِيْنَدَه كَه بِي كَارِ وَنَدَرَسَنَدَه. اَوَانَكِش اَپَرَسَس: ”چِيَه رَا تَمَانِ رُوجِ اِنْگَارَكِ بِي كَارِ وَنَدَرَسِرَان؟“ ^٧ اَوَانِ اَوْنَه بَاتَه: ”چُونِ هِيچِ كَسِي اَمَاشِ كَارِ اَدِييَه نِي.“ باغِه صَاحِبِ اَوَانِش بَاتَه: ”شَامَا نِي بَشَا چَمَنِ اَنْگُورَه باغِكِ كَارِ بَكْرَاه.“ ^٨ نِمَسِيرِي، باغِه صَاحِبِ سَرِ كَارِكَنَه بَاتَشَه: ”كَارِگَرَانِ دَادِ بَكَه وَ چَوَانِ مَزْدَه آدَه، اَخْرِيْنِ نَفَرَنَه شَرُوعِ بَكَه تَا اَوَّلِيْنِ نَفَر.“ ^٩ كَارِگَرَانِي كَه حُدُودِ سَاعَتِ پَنجِ كَارَه سَرِ اَمِييَه بَنَدَه، هَرِ كَامِيْنِ اِي دِيْنَارِ اَرَكْتَشَانَه. ^{١٠} اَوَانِي كَه هَمَانِ پَرَانْتَرِ اَمِييَه بَنَدَه كَارَه سَرِ، گَمَانِشَانِ بَكَه كَه اِي دِيْنَارَكِ پَرْتَرِ مَزْدِ اَرَكِيْرِنَدَه. اَمَا اَوَانِيْنِ هَرِ كَامِيْنِ اِي دِيْنَارِ اَرَكْتَشَانَه. ^{١١} وَخْتِي اِشْتَنْشَانِ دَسْتَمَزْدِ اَرَكْتِ، غَرِغَرِشَانِ بَكَه، باغِه صَاحِبَانَه بَاتَشَانَه: ^{١٢} ”اِمَه كَه اَخْرِ بَامَنْدَه فِقْطِ اِي سَاعَتِ كَارِشَانِ بَكْرَدَه وَ تِه اَمَا كَه دَاغَه اُفْتَوْعَه چِيْرِكِ تَمَامِ رُوجِ زَحْمَتَمَانِ بَكِشَس، اَوَانْتَرِ اِي بَزَانَس!“ ^{١٣} اَمَا باغِه صَاحِبِ اِيْگَلَه اَوَانِ دِيْشْتَه وَ بَاتَشَه ”اِي رَفِق، اَزِ تِه ظَلْمِيْمِي گَرْدَه نِييَه. مَكَمِ اَمَا اِي دِيْنَارِمَانِ طِي نَكَه؟“ ^{١٤} اَپَسِ اِشْتَه حَقَه اَرَكِي وَ پَشِ! مَنِ گَه هَه اَنْدَازَه كَه تِمِ دَسْمَزْدِ اَدِيَه، اَخْرِيْنِ نَفَرَه نِي اِشْتَه شَوَارِ دَسْتَمَزْدِ اَدِيْم. ^{١٥} مَكَمِ حَقِ نِدَارِمِ چَمِنِ مَالَنَه هَرِ چِي گَمَه بَكْرَم؟ اَيَا چَشْمِ نَدَارِي چَمِنِ دَسْتِ وَ دَلِ فَرَاپِي بِيْنِي؟“ ^{١٦} اَپَسِ، اَوَانِي كَه اِسَا اَخْرِيْنِ اِسْنَدَه اَوَّلِيْنِ بِيْنَدَه، وَ اَوَّلِيْنَه اَخْرِيْنِ بِيْنَدَه!

عيسی سۆمِين پيشگويي اِشْتِنِ مَرِگِ وَ زَنْدِ اَبِييْنَه دَرِبَارَه

^{١٧} اَدَمِي كَه عيسِي شِييرِدَه شَهْرِ اَوْرُشَلِيْمَه طَرَفِ رَا، رَاكِ، اِشْتِنِ دُونَزْدَه شَاگَرْدِشِ كِنَارَه گُوشَه اِي پَبَرْدِشَه وَ اَوَانِشِ بَاتَه: ^{١٨} »دِيْسَا شِييرَامِ شَهْرِ اَوْرُشَلِيْمِ. اِگَاكِ اِنْسَانِ زَا، سَرَانِ كَاهَنَانِ وَ تُورَاتِ مَعْلَمِيْنَه وَرِ تَسْلِيْمِ كَرِنَدَه. وَ اَوَانِ اَوَه مَحْكُومِ بَه مَرِگِ كَرِنَدَه. ^{١٩} اَوَه اِنْسَانِ زَا غَيْرِيْهُودِيَانِ دَرَسْمَارِنَدَه. تَا اَوَه مَسْخَرَه بَكْرِنَدَه وَ شَلَاقِ بَزَنْدَه وَ صَلِيْبَه سَرِكِ بُوَكُوشَنْدَه. وَ اَسُومِيْنِ رُوجِكِ زَنْدَه اَبِي.«

يعقوب و يوحنا ما خواهش

^{٢٠} اَدَمِي زِيْدِي زَارَانِ مَا، اِشْتِنِ دُو زَارَانِ نَه عيسِي وَرِ بَامِيَا وَ چَه پَرَانَكِشِ زَانُو بِيْزِي وَ اَوُكُشِ اَخَاشْتِ كَه چَوَه رَا اِيْگَه كَارِي بَكْرَه. ^{٢١} عيسِي اَپَرَسَسَشَه: »چَرِ گَه؟« زَلِي بَاتَه: »بَاجَه تَا چَمَنِ اِمِ دُو زَارَه اِشْتَه پَادِشَاهِيْكَ، اِيْگَلَه اِشْتَه رَاسَه طَرَفِ وَ اِيْگَلَه اِشْتَه چِيَه طَرَفِ بَنْشَنْدَه.« ^{٢٢} عيسِي بَاتَه: »شَامَا نِيْزَانَسِرَا چِرَانِ گَه! اَيَا تَاْنَا اَقْدَرَه اِي كَه اَزِ اِمِ زُودِي اَوُكِ اَخْرِمِ، اَخْرَا؟« اَوَانِ جَوَابِ اَدَا: »اَهَا، تَانَام.« ^{٢٣} عيسِي بَاتَه: »شَامَا نِي چَمِنِ قَدْرِكِ اَخْرَا، اَمَا بِيْزَانَا كَه چَمَنِ رَاسَه وَ

چہ ظرفک نِشْتَن، چمن اختیاریک نییہ تا آوہ کسی ببخشم. اما ام یاگا آ کسانِ
 رایہ کہ چمن آسمانیہ پہ چوان را آمادہ کردشہ.»
 ۲۴ وختی آدرین دہ گلہ شاگرد بزانشانہ، آ دو گلہ براران را پرتتر عصبانی آبندہ.
 ۲۵ اما عیسی آوش اِشْتَن ور داد بکردندہ و باتشہ: «شاما زانسرا کہ غلودہ قومان
 حاکمہ مردم را آریابتی گزندہ و چوان رئیسہ آوان حکم کردندہ. ۲۶ اما شاما میانک
 ایزہ مبی، ہر کی گوسر شاما میانک پیلہ بیبی، گہ شاما نوکر بیبی. ۲۷ و ہر کی
 گشہ شاما میانک اول بیبی، گہ شاما غلام بیبی. ۲۸ حتی انسانہ زا آمییہ نی تا
 آوہ خِدمت بکردندہ، بلکم بامہ تا خِدمت بکرہ و اِشْتَن جانہ خیلین آزادی را فدا
 بکرہ.»

دو گلہ فقیرہ کورہ شفا

۲۹ آ موقع ای کہ عیسی و چوہ شاگردہ آریحا شہرنہ شیبردندہ، پرہ جماعتی
 چہ پشدنہ پشدنہ. ۳۰ راہ کنارک، دو گلہ کورہ مردک نشتہ بندہ. وختی
 بشنوسشانہ عیسی آگازنہ اورد، دادشان بکہ: «آقا، ای داوود پادشاہ زا، آما
 رحم بکہ!» ۳۱ جماعت چوان را غیض بکردشانہ و باتشانہ کہ ساکت بییندہ؛
 اما آوہ پرتتر چریشان بکہ کہ: «آقا، ای داوود پادشاہ زا، آما رحم بکہ.» ۳۲ عیسی
 پندرس و آ دو گلہ مردکش داد بکہ و آپرسسشہ: «چہ ران گہ شاما را بکرم؟»
 ۳۳ آوان باتہ: «آقا، گمانہ چاما چشمہ بیندہ.» ۳۴ عیسی دلہ چوان را بوسوتا و
 چوان چشمان سرش دس آسوہ و اَلْبَحَل چوان چشمہ آبندہ و بیندشانہ و
 عیسی پشدنہ پشدنہ.

۲۱

عیسی شاہانہ آمیین بہ اورشلیم

۱ وختی عیسی و چہ شاگردہ اورشلیم شہرہ نزدیک آبندہ، آرسندہ دہ بیت
 فاجی کہ زیتون کوک بہ. چاوش عیسی دو گلہ اِشْتَن شاگردش بخرسانسندہ،
 ۲ آوان نہ باتشہ: «آدہی کہ شاما پرائکہ، بشا. آدمی کہ شا دہ دلہ، البحل، ایگلہ
 خری چوہ خرہ کرہ نہ وینا کہ وا دوسہ بییندہ. آ دو گلہ آکرا و چمن ور بوعرا.
 ۳ آگم کسی شاما نہ چی ای باتشہ، باجا: ”خداوند آوان لازم دارہ،“ و آ اَلْبَحَل
 آوان خرسانہ.» ۴ ام کار ببه تا آچیانی کہ پیغمبر، پیشگویش کردہ بہ، بیبی، کہ

واتش به:

«اورشلیم نه، مقدسه کوه کیلی نه باجا،
”دییس اشته پادشاه فروتنی نه اشته ور آمییر،

خره سرک دنشته آمییر،

خره کره سرک دنشته آمییر.»

۱۶ آ دو گله شاگرد پشنده و آجوره که عیسی دستورش آدیبه به بگردشانه.
۱۷ آوان خر و خره کره شان بوعدده و اِشتن خَلوشان چوان سرک دِرنده و عیسی
دنشته. ۱۸ پره جماعتی نی اِشتن خَلوشان راه سرک جیکرده و علوده ای نی داره
لاخه شان پیریه، راک جیکردشانه. ۱۹ جماعتی که عیسی پرائنه شیردنده و
جماعتی که چوه پشدنه آمییردنده، جرئه واتردشانه:

«نجات، داوود پادشا زا طرف نه آیه!

«مبارک اِسه آکسی که خداونده نامه نه آیه!

«نجات عرش برین نه آیه!»

۱۰ وختی عیسی اورشلیمه شهره دلّه دِشه، همه‌ی شهر شور و شوق دگسنده.
مردمه آپرسرده: «اِم کیه؟» ۱۱ آ جماعت باتشانه: «اِم آ عیسی پیغمبره،
جلیلیه، ناصره مردمکه!»

عیسی معبده تمیز آکره

۱۲ آ موقع عیسی بشه معبده دله و همه‌ی کسانی که معبدک خریپردشانه و
خورتردشانه، برکردشنده بر و صرافان میزش آوگاردنسنده و کوتر خروشان
بساطش هندیگر بیزی ۱۳ آوانه باتشه: «اشعیا پیغمبره کتابک نیویشته بیه،
”چمن کینه دوعا کییه واجنده، “ اما شاما آوه ران ”دِزان لانه“ رچ آکرده.»

۱۴ معبدک، کوره و شله عیسی ور بامنده و عیسی آوانش شفا آدا. ۱۵ ولی
وختی سران کاهنان و توراته معلمین عیسی معجزاتشان بینده و ایزه نی بیندشانه
خوردنه معبدک بلند صصنه واترنده: «نجات، داووده پادشاه زا طرفنه، آیه»
پر عصبانی آبنده. ۱۶ آوه عیسی نه باتشانه: «اشنوسری اِمه چه واترنده؟»
عیسی جواو بدا: «آها. مگم کتاب زبورک خواندران نی که،

«خوردنه و شت آخره خوردنه نی اِشتن زواننه

آوه ستایش گرنده؟»

۱۷ عیسی آوش ول آکردنده و آ شهرنه بشه. آ بشه بیت‌عثیا ده و شوه را آگا

بندرس.

انجیره داره خشک آیین

^{۱۸} تولیصبحی زو وقتی عیسی آگردسرده اورشلیمه شهر، و شیرش ببه. ^{۱۹} راه کِنارک، انجیره داری بیندشه و پشه چه طرفه راه، اما چی ای لیوه غیراز نیویندشه. پس دارنه باتشه: «ته د هرگز میوه موعری!» البحل دازه خشک آیینا. ^{۲۰} شاگرده وقتی ایمان بینده مات آبنده و باتشانه: «چنوره انجیره دازه البحل خشک آیینا؟» ^{۲۱} عیسی جواوش بدا: «حقیقتا، شاما نه واجم، اگم ایمان بدارا و شک مکر، نه تینا تانا اِم کاره بکرا، بلکم حتی اگم اِم کوهنه باجا "انگاردنه برا و پش دریاک دگن،" انجوره بی. ^{۲۲} اگم ایمان بدارا، هر چی دعاک بگرانه، آرگیرا.»

عیسی اقتداره دربارشان سوال آپرسس

^{۲۳} وقتی که عیسی معبده دله دشه و مردمش تعلیم بدا. هه زمان، سران کاهنان و قومه یهود شیخان چوه ور بامنده و باتشانه: «کامین حقنه اِم کاره کردری؟ کی اِم حقش ته آدیه؟» ^{۲۴} عیسی باته: «آزین شاماکی سوالی دارم. اگم جواوران آدا، از نی شامانه واجم کامین حقه نه اِم کاران گرم. ^{۲۵} کی یحیی حقیقتا حق دیه به تعمیم بدیه خدا یا انسان؟» اوان اِشتن ور بحثشان بکه و باتشانه: «اگم باجام خدا طرفنه به، آمانه واجه، "پس چیه را ایمانرا ناورده؟" ^{۲۶} اگم باجام انسانه طرف نه به، جماعتک ترسام، چون همه یحیی پیغمبر زاننده.» ^{۲۷} پس عیسی جواوشان آدا: «آما نزانام.» عیسی باته: «آز نی شاما نه نواجم چه حقیقتا اِم کاران گرم.»

دو گله زا مثال

^{۲۸} «شاما نظر چیه؟ مردکی دو گله زا داشتشه. اِشتن پيله زا ور پشه و باتشه: "کوله، اوری پشه انگوره باغک کار بکه. ^{۲۹} چوه زا باتشه: "آز نیشیم." اما چاوش چوه نظر دگردس و پشه." ^{۳۰} په ویلیه زا ور پشه و اونه نی هم لاوشه باتا. ویلیه زا باتشه: "آز شیم، آقا،" اما نیشه. ^{۳۱} کامین آ دو گله زا اِشتن پیتر گوسشان انجام بداه؟» جواوشان بدا: «اولین زا» عیسی آوانه باته: «حقیقتا، شاما نه واترم، باجگیران و فاحشه هان شاما پیران تر خدا پادشاهی دله دیشینده. ^{۳۲} چون یحیی بامه و درسته راش شاما آمانس اما شاما آوران ایمان

ناورده، ولی باجگیران و فاحشه هان اوشان ایمان بو کرده و شاما حتی با ام که ایمان بینده، هنی شاما نظران عوض آنکه و اوران ایمان ناورده.

شوره باغبانان مثال

^{۳۳} «علوده مثلی گوش آدیا. ملک صاحبی به که آنگوره باغش رچ آکه و چوه دویزنه حصارش بنا. آنگوره او کتنه را باغه دلک حوضی رچش آکه و نگهبانی دینه را ایگله برجی و رچش آکه. چاوش آنگوره باغش چند ایگله باغبانه اجاره آدا و اشن علوده مملکتی را سفر بکرده. ^{۳۴} وختی محصوله آگتنه فصل آرسس، اشن نوگرش بخرسانسند باغبانان ور تا چوه میوه آرگیرنده. ^{۳۵} اما باغبانه چوه نوکرانشان بگتنده، ایگله شان بیزی و آدرینشان بوکوشته و آدرینشان سگ ددار بگه. ^{۳۶} هنی، باغه صاحب اولین صفرک پرتی، نوکرانی چوان وره را بخرسانسشه، اما باغبانه آن نوکران نه نی آجوره رفتار بگرده، ^{۳۷} آخر سر اشن زاش باغبانان وره را بخرسانس و اشنش باته: «چمن زا حرمته نیا دارنده.» ^{۳۸} اما آ زمانی که باغبانه چوه زاشان بینده، هندیکرنه باتشانه: «آنگوره باغه وارث امله. بایا اوه بوکوشام تا چه ارث اما آرسه.» ^{۳۹} پس آ کوله شان بگته و آنگوره باغنه بکرده، بوکوشتشان. ^{۴۰} ایزه شاما نظرک، وقتی باغه صاحب بایه ام باغبانانه چه گره؟» ^{۴۱} «اوان عیسی نه باته: «ا شرور باغبانان بی رحمینه کوشه و آنگوره باغه علوده باغبانان اجاره آدیه تا برداشته فصله را چوه میوه سهم آدینده.»

^{۴۲} عیسی اواننه باتشه: «مگم کتاب زیورک خواندران نی که،

«ه سگی که بنایان اوشانه رد بگردا و فر آدایا،

ا سا بنو اصلیه سگ بیا.

خداوند ام کارش گرده

وام چاما نظرک عجیبه؟»

^{۴۳} پس شاما نه واترم خدا پادشاهی شاما آرکته بی، و قومی آدیه بی که چوه محصولک، خداونده سهم اوه آدینده. ^{۴۴} آ کسی که ام سگ سر جیگنه، خرد آبی، و اکم ام سگه کسی سر جیگنیه، اوه فرچ آکریه.»

^{۴۵} وختی سران کاهنان و فریسیان عیسی مثالشان بشنوس، بزانشانه که چوان درباره لاره کرد. ^{۴۶} پس راهی پشه بنده که عیسی بیگیرنده، اما جماعتک ترسرنده چون اوه عیسی شان ایگله پیغمبر زانسرده.

ویوه جشنه مثال

۱ عیسی هنی آوانش مثالانه لاره بکه، باتشه: ۲ «آسمانه پادشاهی، شاهی شواره که اِشتن زار را ویوه گتر. ۳ پادشاه اِشتن نوکرش بخرسانسند تا ویوه دعوت بیارانه باجه باینده ویوه، اما آوان نگوستانه باینده. ۴ پس علوده نوکرانی بخرسانسشه و باتشه: "دعوت آبییارانه باجا دیسا جشنه سفرمه حاضر گردا، گوان و پرواره گوگ آنی سر آبریمه و همه چی آمادیه. بایا ویوه." ۵ اما آوان اعتنا نگرده و هر کامین اِشتن راه بپشنده، ای بشه اِشتن زمین سر و آدرین بشه اِشتن کسب و کار پشه. ۶ علوده نی، پادشاه نوگیشان بگتینده و آوانشان بی حرمتی بکرده و بوکوشتشاننده. ۷ شاه وختی اِمش بَشَنوس، عصبانی آبه، اِشتن سربازش بخرسانسند و اقاتلش بوکوشتند و چوان شهرش آتش بیزی. ۸ چاوش اِشتن نوکرانه باتشه: "ویوه آمادیه، اما دعوت آبیاره لیاقت نداشتشانه. ۹ پس شهره کوچه بازاران بشا و هر کی ران باینده ویوه را دعوت بکرا." ۱۰ نوکره بپشنده کوچه سران و هر کیشان که باینده، چه چاک و چه بد اِشتنشان بوعرده ایزه که ویوه میهماننه فت آبه.

۱۱ «اما وختی که پادشاه میمانان ویندن را مجلسه دلّه بامه، ایگله مردکیش باینده که خلوعی که ویوه را چاک بیی، دگردش نبه. ۱۲ پادشاه اوکش آپرسس: "ای رفق چنجوره بدون ویوه خلو یا آمییش؟" ا مردکه جواویشی نداشته. ۱۳ آدمی پادشاه اِشتن نوکران نه باته: "لنگ پَرش دَوندا و اوه بره تایریکیک درنا، یاگپی که پرمنده و دندان دندنانان سرک سخ دینده." ۱۴ چون دعوت آبییاره پر اِسند، اما انتخاب بییاره گم اِسند.»

امپراتوره مالیات آدیین

۱۵ چاوش قریسی فرقه علما بپشنده بر و نقشه شان بکشس تا باینده چنجوره تاننده عیسی اِشتن لاوان نه گیرفتار بکرنده. ۱۶ فریسیان اِشتن شاگردشان هیرودیسسه طرف دارانه بخرسانسند عیسی وَر و باتشانه: «استاد، اما زانسران صادقه مردکی اِیش و خدا راهه درستی نه آموتری و هیچ کسبک نترسی، چون که ظاهره توجه نکری. ۱۷ پس اِشته نظره آمانه باجه؛ آیا رومه امپراطوره مالیات آدیین درسته یا نه؟» ۱۸ عیسی که چوان بده نیتش زانسه، باتشه: «ای

دو دیمان، چیه را من امتحان کردرا؟^{۱۹} سکه‌ای که آونه مالیات آدیا، من آمانا.» آوان ایگله ای دیناریه سکه ای آوشان آدا. ^{۲۰} عیسی آوانکش آپرسس: «چیکی نقش و نام آ سکه سرکه؟» ^{۲۱} جواو آداشانه: «رومه امپراتور کین.» عیسی آوانش باته: «پس امپراتوره ماله، امپراتوره آدیا و خدا ماله، خدا آدیا.» ^{۲۲} وختی إمشان بشنوس، پر تعجب شان بکه و عیسی شان آگا ول آکه و بشنده.

سوال داوریه روجه درباره

^{۲۳} هَ روجک، صدوقیان فرقه عالمانک که مردان زنده آییننه منکر بنده، عیسی وَر بامنده و سؤالی آوکشان آپرسس، ^{۲۴} باتشانه: «استاد، موسی پیغمبره چاما را إم فرمانش نیویشته که آگم مردکی بی خُردن بِمره چوه برا گه آویوه زلی پیره تا آوک إشتن برار را نسلی بنیه. ^{۲۵} إسا، چاما میانک هفت گله برا بنده. اولین برا ایگله زنی شی بپردا و بِمرد و چون خُردنی شی نداشته، إشتن ویوه زلیشه إشتن برار را بشتا. ^{۲۶} دوّمین و سوّمین برا، تا هفتمین برا نی ایزه بِنده. ^{۲۷} آخر سر نی آزلییه بمردا. ^{۲۸} إسا، آ روجک که مرده زنده آیینده، آزلیه کامین آ هفت گله براران زن بیه، چون همه‌ی براره آوشانه برده بیا؟»

^{۲۹} عیسی جواب بدا: «شاما پر اشتباه فکر کردرا، چون نه خدا کلامک خبر دارا و نه خدا قدرتک! ^{۳۰} چون گه آ روجک که مرده زنده آیینده هیچکی نه زن بره نه شو کره، بلکم همه آسمانه فرشتان شوار إسنده. ^{۳۱} اما مردان زنده آیین درباره، مگم توراتکران خوانده نی که خدا شاما نه چه واتشه؟ ^{۳۲} خدا واته که، "از ابراهیمه خدا و اسحاق خدا و یعقوب خدا إسم". آ مردان خدا نییه، بلکم زندهان خدایه.» ^{۳۳} مردم إم لاهوان آشنوسننه، چه تعلیمک مات آبنده.

پيله ترین حکم

^{۳۴} اما وختی فَریسیان بَشنوسِشانه که عیسی چنجوره إشتن جواب آدییننه صدوقیان گرش دوسه، هندِیگره نه پیدا آبنده. ^{۳۵} ای نفر آوانک که شریعت قاضی به، چمه واسنه که عیسی امتحان بکره آوکش آپرسس: ^{۳۶} «ای استاد، شریعت پيله ترین حکمه کامینا؟» ^{۳۷} عیسی جواو بدا: «خداوند إشته خدا تمام دل و تمام جان و تمام إشته فکر نه خَش ببش.» ^{۳۸} إم اولین و پيله ترین حکم إسه. ^{۳۹} دوّمین حکمه نی اولین حکمه شوآرا: «إشته قونشو نه نی إشتن شوار خَش ببش.» ^{۴۰} إم دو گله حکم تورات و پیغمبران نیوشته هان پایه و اساس

مسیح موعود چیکی زا اِسِه؟

٤١ وقتی که قریسی فرقه علما هندیگرنه پیدا آبییه بنده، عیسی آوانکش آپرسس: ٤٢ «شاما نظر مسیح موعوده دربارہ چیه؟ آ چیکی زایه؟» آوان جواو آداشانه: «داوود پادشاه زا.» ٤٣ عیسی باته: «پس چنجوریه که داوود پادشاه خدا روح الهام نه، مسیح نه خداوند واجه: چون آزبور کتابک واتشه: ٤٤ «خداونده چمن خداوند نه باته:

«چمن راست دسک پِنش

تا وقتی که اِشته دشمنان اِشته پا جیرک دِرَنم.»

٤٥ اگم داوود آونه خداوند واجه، پس چنجوره آ تانه داوود زا بیی؟» ٤٦ هیچکسه نتانس ای گلمه جواب بدیه و آروجه پش د هیچ کسه جرعت نکه آوک سوالی آپرسه.

۲۳

وای بر شاما

١ آدمی عیسی مردمنه و اِشتن شاگردانش ایزه باته: ٢ «توراته معلمین و قریسی فرقه علما موسی پیغمبر یاگاک نِشتنده. ٣ هر چی شامانه واترنده، گوش آدیا و آ کاره بگراه؛ اما چون کاران شوار مکررا! چون اِشتن هر چی که آموترنده، عمل نکرده. ٤ سنگینه باران مردمه دوشه سرک آنییرنده، اما اِشتن حاضر نینده چوه تکان دینه را حتی اِشتن انگوشته بزنده. ٥ هر کاری کرده چمه رایه که اِشتن مردمه آماننده: آوه مقدسه نیویشته ان بسته بسته کردند و اِشتن تَقال و اِشتن بازوک دوندنده و اِشتن خَلوعه دامنه زانسکینه اپی دُراز دوجنده. ٦ خَشنده جشنه دله مجلسه سرین وِرک بنشنده و عبادتگاهانک چاک ترین یاگاک بدارنده، ٧ و مردم کوچه و بازارانک چوان را سلام بکرده و آوان نه «استاد» باجنده. ٨ اما شاما مرزا شامانه «استاد» باجنده، چون که فقط ایگله استاد دارا، و شاما هندیگرنه براران. ٩ هیچ کسینه گله سرک «په» مواجا، چون فقط ایگله په دارا که آسمانکه. ١٠ و مرزا شامانه «معلم» باجنده، چون فقط ایگله معلم دارا که مسیح اِسِه. ١١ آوی که شاما میانک همان پیله تره، گه شاما

نوکر بیبی. ^{۱۲} هر کسی اِشتن کفا بیره، خوار بی و هر کسی اِشتن فروتن بکره، سر بلند بی.

^{۱۳} «وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسی فرقه علما، ای دو دیمان! شاما آسمانه پادشاهی بره مردومه را دوسرانه؛ نه اِشتن دله دیشییرا و نه هَشترآ آوانی که گشانه، دله دیشینده. ^{۱۴} [«وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسیان، ای دو دیمان، شاما ای طرفنه ویوه زلیان کییه غارت کردرا و جدا طرفنه، اِشتن آمانسنه راه، طولانی دعا کرا. چمه واسنه، شاما عذاب پر چتین بی.]»

^{۱۵} «وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسیان، ای دو دیمان! شاما دریا و خشکی گردا تا ای نفره شاما مرید بکرا اما وقتی آوران شاما مرید بکه، آوه دو برابر شاما اِشتنک بدتر، جهنمه آتش لایق کرا.

^{۱۶} «وای بر شاما ای کوره راهنمایان، که واجا: "اگم کسی معبده سر قسم بخره اشکال نداره، اما اگم معبده قزله سر قسم بخره، گه آقسمه عمل بکره." ^{۱۷} ای کوره نادانان! کامین مهم تره؟ قزل یا معبد، که قزله مقدس کره؟ ^{۱۸} و واجا که: "اگم کسی قربانگاه سر قسم بخره، اشکال نداره، اما اگم آقربانی سر که چه قربانگاه سرک نییه بی قسم بخره، گه آقسمه عمل بکره." ^{۱۹} ای کوران! کامین مهم تره؟ قربانی یا قربانگاه، که قربانی مقدس کره؟ ^{۲۰} پس، کسی که قربانگاه سر قسم خره، ایزه که قربانگاه و هر چی که قربانگاه سرکه قسمش خرده. ^{۲۱} هر کسی که معبده سر قسم خره، ایزه که معبد سر و خدا که معبد دلکه سر قسمش خرده. ^{۲۲} هر کسی آسمانه سر قسم خره، ایزه که خدا پادشاهی تخته سر و خدا که تخته سرک نِشته سر قسمش خرده.

^{۲۳} «وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسی فرقه علما، ای دو دیمان! شاما حکم ده یک آدینه حتی نعنوع و بشوید و زیره را انجام دیا، اما شریعته مهمه احکامه که عدالت و رحمت و وفا داری اِسّه، اهمیت ندیا، اِمه چیا نی اِسندّه که شاما گه انجام بدیا بی اِم که آدرینانک غِفلت بکرا. ^{۲۴} ای کوره راهنمایان! شاما پینشه صافیک اورنا، اما دَوعه دُرسته آربرا!

^{۲۵} «وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسیان، ای دو دیمان! شاما قدره و دویری بره تمیز گرا، اما چه دله ظلم و طمع نه فته! ^{۲۶} ای کوره فریسی، اول قدره و دویری دله پاک آکه، که برِش نی پاک آبی.

^{۲۷} «وای بر شاما ای توراته معلمین و فریسیان، ای دو دیمان! شاما قربانی شواریان که سبیه آلاوشان کرده که بَرنه قشنگ دیار آیینده، اما چوان دله

مَرده هان آسعه نه و همه مدل نجاساتنه فِته! ^{۲۸} ایزه نی، شاما اِشتن مردمه صالح آمانا، اما دِلنه دودیمی و بدی نه فِتران.

^{۲۹} «وای بر شاما ای توراته معلمین فَریسیان، ای دو دیمان! شاما پیغمبران را مقبره رچ آکرا و صالحه آدمان قبران چاک چاکینه تزیین گراه ^{۳۰} و واجا: ”اگم چاما اجداده زمانک بمان، هرگز پیغمبران کوشتن را آوانه شریک نیسمان.“ ^{۳۱} ایزه، شاما اِشتن ضد شهادت دیا که پیغمبران قاتلان خوردنِیران. ^{۳۲} اِسا که ایزه یه، آکاری که شاما اجداده شروع کرده، شاما تمان آگرا. ^{۳۳} ای ماران! ای افعی زادیان! چنجوره جهنمه مجازاتک دوزا؟ ^{۳۴} چون که از پیغمبران و حکیمه آدمان و معلمان شاما وَر خِرسانیم، شاما بعضی کوشا و صلیبه سَر گشا، و بعضی نی اِشتن عبادتگاهانک شلاق زنا و شهر به شهر آوان اذیت و آزار گرا. ^{۳۵} پس، همهی صالحه آدمان خون که آریبه شاما گردن دگنه، صالحه هابیله خونک گته تا زکریا، برخیا زا خون، که چوه خون معبد محرابه و قربانگاه میانک آریبه ببه. ^{۳۶} حقیقتا، شاما نه واجم، تمان اِم کاران گناه، اِم نسله گردن دگنه.

^{۳۷} «ای اورشلیم، ای اورشلیم، ای شهری که پیغمبران کوشی و آکسی ای که اِشته وَر خیرسانسه بینده سیگ ددار کری! چند را آخاشتمه که ایگلگه گرگی شوار که اِشتن کیجه ان اِشتن پر و بال جیرک پیدا آگریبه اِشته خُردیان چمن دویرک پیدا آگیرم، اما ته اِنخاشته! ^{۳۸} اِسا، شاما کییه شاما را خرابه شوار مانه. ^{۳۹} چون شاما نه واجم دَ هنی من نیوینا تا آروچی که باجا: ”مبارک اِسه آکسی که خداونده نامه نه آیه.“»

۲۴

آخره زمانه نشانان

^۱ وقتی که عیسی معبدنه برشه، و شیرده، شاگردش چوه وَر بامنده تا معبدنه بنان آوه آماننده. ^۲ اما عیسی آوان نه باتشه: «همهی اِم بنایان ویندرا؟ حقیقتا، شاما نه واجم، دَ سیگی سِگ سرک نماه، بلکم همه آرپی و ویرانه بی.» ^۳ وختی عیسی زیتونه کوه سر نشسته به، چوه شاگرده خلوتی چه وَر بامنده و باتشانه: «آما نه باجه کینی اِم اتفاقه دگنده و اِشته آمینه نشانه و آخر زمانه آمینه نشانه چیه؟» ^۴ عیسی جواو بدا: «ویراجین ببا که گمراه مَبَا. ^۵ چون پر

کسه چمن نامه نه آينده و واجنده، "از مسيح موعود اسم" و پر آدمان گمراه كرنده.^۶ شاما جنگان خبر آشتوا و جنگان شايعات شاما گوش آرسه. ويراچين ببا تشويش آمبا، چون انجوره گه بيبي، ولي ام حلا آخر دنيا ني.^۷ قومي علوده قومه سر و مملكتي علوده مملكت سر جنگ كرنده. و قحطي و ديمه لوزه مختلف ياگ آنگ آيه.^۸ اما همه فقط زندنه داجه شروعه كه داجان فاصله كتر و كتر بينده.

^۹ «آدمي شاما دشمنان تسليم گرنده تا عذاب بينا، و شاما كوشنده. همه ي قومه چمن نامه واسنه شاماك متنفر بينده.^{۱۰} آ روجانك خيلي اِشتن ايمانك آگردنده، و هندیگره خيانت گرنده و هندیگرگ متنفر آيينده.^{۱۱} پر دروعين پيغمبران آينده و خيليان گمراه كرنده.^{۱۲} بدی پر آبينه واسنه، پر آدمان محبت كم آبي.^{۱۳} اما هر كسي تا آخر تو بوهره، نجات پيدا كره.^{۱۴} و خدا پادشاهي شاده خبر تمام دنياك اعلام بي تا همه ي قومان را شهادتي بيبي. آدمي دنيا آخر آرسه.

^{۱۵} «پس وقتي آ ويرانه كرار زشت و نجسه، كه دانيال پيغمبره چوه دربارش نيويشته، بينا كه مقدس ياگاك نييشانا،^{۱۶} آ موقع اوه اي كه يهوديك اسنده، كوهان را دوزنده؛^{۱۷} و آ كسي كه كييه بانه سر ك بيبي، چي اگتنه را، جير ماييه؛^{۱۸} و آ كسي كه زمين سر ك بيبي، اِشتن قبا اگتنه را آمگرده كييه.^{۱۹} وای به حال زلياني كه آ روجانك اورنده و آ زلياني كه خوردن شت دينده!^{۲۰} دوعا بگراه كه شاما دوشتن زمسانك يا مقدسه شنبه روجك مَبی.^{۲۱} چون آدمي ايزه پيله مصيبي اتفاق دگنه كه چه شوار دنيا شروع بيننه تا اسا اتفاق دگسه ني، و هرگزین اتفاق دنگنه.^{۲۲} اگم خدا آ روجان کوتاه مگره، هيچ بشري جان سالم بدر نبره. اما خدا اِشتن انتخاب آبياران واسنه آ روجان کوتاه گره.

^{۲۳} «آ دميك، اگم كسي شاما نه باجه، "ديسا، مسيح موعود انگار كه!" يا "مسيح موعود اگار كه!" باور مكر.^{۲۴} چون دروعين مسيحيان و دروعين پيغمبره هيژنده و عجيب كاران و پيله معجزاتي كرنده ايزه كه اگم تانسشانه، انتخاب بياران ني گمراه كردشانه.^{۲۵} ديسا، پَران تر شاما نه باتمه.^{۲۶} پس اگم شامانه باجنده ديسا، "مسيح موعود بيابانكه" اگا مشا؛ و اگم باجنده ديسا، "مسيح موعود اتاق دلكه،" باور مكر.^{۲۷} چون آجوره كه اِردلم آسمانه شر ك بي و چوه نور تا غرب آرسه، انسانه زا آميين ني ايزه بي.^{۲۸} هر ياگاك كه لاشه اي بيبي، لاشخوره اگا بيدا آيينده.

۲۹ «أَلْبَحَل، أَمْصِيبَتَهُ رُوجَانِ پَش
«أَفْتَوْعَهُ تَارِيكَ أَبِييَه
و مانگ نی د نور ندییه؛
آستاره آسمانک جیگینده،

و آقدرتانی که آسمانش محکم نییا داشتنده لرزنده.

۳۰ آدمی انسانه زا نشانه آسمانک ظاهر بییه و همه‌ی دنیا قبيله اِشْتَن سینه سرک آرکوعنده، و انسانه زا ویننده که قدرت و پره جلالنه، آسمانه آبران سرک آیه. ۳۱ و انسان زا اِشْتَن فرشته ان شیپوره بلنده صَصْنَه خرسانه و فرشته ان چه انتخاب آبیاران دنیا چهار گوشه نه، آسمانه اِم سرنه تا اِسر بیدا آگیرنده.
۳۲ «إِسَاء، اَنْجِيلَه دَارَكِ اِم دَرَسَه بِيْغِيْرَا: هِر وَقْتِ چَه لَآخِهَان تِيْشَه بِيْزِي، لِيُو آدِيْنَدَه، زَانَا كَه تُوْسَانَه نَزْدِيْكَآ. ۳۳ اِيْزَه نِي، وَقْتِي كَه هَمَهِي اِم چِيَه رَانَ بِيْنَدَه بَزَانَا كَه اِنْسَان زَا نَزْدِيْكَه، بَرَه بَنَكَه. ۳۴ حَقِيْقَتَا، شَامَانَه وَاجِم، تَا هَمَهِي اِم چِيَه اِتْفَاقِ دَمَكْنَدَه، اِم نَسْلِ اَز بِيْن نِيْشِي. ۳۵ آسْمَانَ وَ زَمِيْنِ اَز بِيْن شِيْنَدَه، اَمَّا چَمْنَ لَآوَانَ هِرْكَزِ اَز بِيْن نِيْشِيْنَدَه.

هيچكس آروج و ساعته نزانه

۳۶ «هيچكس آروج و ساعته نزانه جز آسمانيه په؛ حتی آسمانه فرشته و زا نی آوه نزاننده. ۳۷ انسانه زا آميين زمان، نوح پیغمبره زمانه شوار بی. ۳۸ آ روجانک، تا آروجی که نوح پیغمبر کشتی دله دیشی، یعنی پیش از اِم که سیل بایه، مردمه خَرْدَرْدَه و آخَرْدَرْدَه، زَنَشَانَ بَرْدَرْدَه و شو شسندَه ۳۹ و نزانسردشانه چه اتفافی گه دگنه. تا اِم که سیل بامه و آوش همبلنه اِشْتَن نه ببردنده. انسانه زا آميين نی ایزه بی. ۴۰ آ روجانک دو گله مردکی که زمی سرک اِسْنَدَه، اییه بَرْنَدَه و آدَرِيْنَه وَآ نِيْپِنْدَه. ۴۱ و دو گله زلی که گندمه دسه آسیا گَرْدَرْنَدَه، اییه بَرْنَدَه و آدَرِيْنَه وَآ نِيْپِنْدَه. ۴۲ پس آگا ببا، چون نِزَانَا شاما خداوند چه روجی آیه. ۴۳ اِمه بَزَانَا كَه اِگَم كِيِيَه صَاحَابِ زَانَسِيْشَه دَزْدِ چَه سَاعَتِي شُوكِ آيَه، اِگَا مَانَدَه وَ نَشْتِيْشَه چَه كِيِيَكِ دَزْدِي بَكْرَنْدَه. ۴۴ پس شاما نی آماده ببا، چون انسان زا، ساعتی را آیه که شاما چه انتظاره ندارا.

۴۵ «پس آنوکر امین و دانا کیه که، چه ارباب آوه اِشْتَن کیه آدمان سرپرست کردشه تا چوان غذا وقتنه آدیه؟ ۴۶ خَسَه آنوکر بی که وقتی چوه ارباب آگرده، آوه کاره سر بینه. ۴۷ یقین بزانا که چه ارباب آوه اِشْتَن همه‌ی دارایی

سرپرست کره. ^{۴۸} اما اگم آنوکر، شرور بیبی و اِشتن نه فکر بکره که ”چمن ارباب آره تر آیه“ ^{۴۹} و علوده نوکران بزنه و عرق آخران نه بخره و آخره، ^{۵۰} آ موقع که چه ارباب آروج و ساعتی که آ اوک خبر دار نی آیه ^{۵۱} آوه وسطنه آوزارنه، و آوه دودیمان یاگاک دَرنه، آ یاگابی که بزمنده و دندان دندنانان سرک سخ دینده.

۲۵

ده گله کیلی مثال

۱ «آ روجک، آسمانه پادشاهی ده گله جوان کیلی شوار بی که ویوه رفقنده و اِشتن چیره شانه اگتنده، زما پِران بَرشیرنده. ^۲ پنج نفر آوانک نادان و آدرین پنج نفر عاقل بنده. ^۳ نادانه کیلیان اِشتن چیره شانه اگتنده، اما روعنشان اِشتنه نبرده. ^۴ اما عاقلان، اِشتن چیره عان نه یاگابی روعن نه فت اکتشانه. ^۵ وختی زما آمین آرِه دگس، همان پینکی زَیرده، و خُون آشنده. ^۶ شوه نصفه را، بلنده صصی بامه که واتردشه: ”زما آمیر! چه پَران بشا!“ ^۷ آدمی همه ی کیلی پهبیشتنده و اِشتن چیره شانه آماده بکردنده. ^۸ نادان کیلی عاقله کیلیان نه باتشانه: ”کملی ای شاما روعنک اما آدیا، چون چاما چیره دوکوشترنده.“ ^۹ اما عاقله کیلیان جواب بدا: ”ام روعنی که دارام هم چاما را هم شاما را وس نیه. چاکه که پشا و آوه ای که خورشندک شاما را روعن بخرا.“ ^{۱۰} اما آدمی که آوان روعنه خری را شیّه بنده، زما آرسس و کیلیانی که آماده بنده، آونه بشنده ویوه و بر دوسه ببه. ^{۱۱} چه پش، آدرین کیلی نی آرسسنده و باتشانه: ”آقا، آقا، بره چاما را آکه!“ ^{۱۲} ولی زما باتشه: ”حقیقتن، شامانه واجم، از شاما آزانم.“ ^{۱۳} پس ویراجین ببا، چون نه آروجک خبر دارا و نه آساعتک.

سه گله نوکر مثال

۱۴ «آسمانه پادشاهی مردکی شوار بی که رایش به بیثی سفر. اِشتن نوکرش داد بکردنده و اِشتنش مال و ملالش آوان درسارد؛ ^{۱۵} هر نوکری توانایی قدر آوش آدا، اییه پنج قنطار یعنی ایگله کارگره صد سال دسمزه قدر، آدرینه دو قنطار یعنی ایگله کارگره چهل سال دسمزه قدر و آدرینه ای قنطار یعنی ایگله کارگره بیست سال دسمزه قدر. و چاوش سفر را بشه. ^{۱۶} آ مردکی که پنج قنطارش آرگته به، اَلبَحَل بشه و آوانش معامله بکه و پنج قنطار علوده نی

سودش بکه. ^{۱۷} انجوره زه ا کسی که دو قنطار داشتشه، دو قنطار نی سودش بکه. ^{۱۸} اما ا کسی که ای قنطار آرکتش به، بشه و زمینش بکنده و اِشتن اربابه پولش نین آکرده.

^{۱۹} «طولانیه مدتی پیش، آنوکران ارباب آگردس و اوش حساب کتاب را داد بگردنده. ^{۲۰} آنوگری که پنج گله قنطارش آرکته به، پَران بامه و آدرین پنج قنطارش نی اِشتنه بوعد و باتشه: ”ای ارباب، مَنر پنج قنطار دَرسمارد، اِمین آدرین پنج قنطار که سودم کرده.“ ^{۲۱} چوه اربابه جواب بدا: ”آفرین، ای چاک و اَمینه نوکر! اِم ویلیه کارک اَمین بَش، بس پره چیان ته درسمارم، بوره و اِشته اربابه شادیک شریک آَبش!“ ^{۲۲} نوگری که دو قنطارش آرکته به نی پَران بامه و باتشه: ”ارباب مَنر دو قنطار دَرسمارد، اِمین آدرین دو قنطار که سودم کرده.“ ^{۲۳} چوه اربابه جواب بدا: ”آفرین، ای چاک و اَمینه نوکر! اِم ویلیه کارک اَمین بَش، بس پره چیان ته درسمارم، بوره و اِشته اربابه شادیک شریک آَبش!“ ^{۲۴} آدمی نوگری که ای قنطارش آرکته به، پَران بامه و باتشه: ”ارباب چون زانسمه ته سخت گیر مردکی اِسس، و اِیاگایی که کاشتر نی دورنی و اِیاگایی که دانه اَشاندر نی بیدا آگیری، ^{۲۵} پس بترسسم و بشم و اِشته قنطارم زمین دلک نویین آکه. بفرما، اِمین اِشته پول!“ ^{۲۶} اما چوه اربابه جواب بدا: ”ای تتبل و بد نوکر! ته که زانسرده از یاگایی که کاشتم نی، دورنم و از یاگایی که دانم اَشانده نی، بیدا آگیرم، ^{۲۷} پس چیه را چمن پولر صَرافان ور ننا تا وختی سفرک آگردم اوه چوه سودنه آرگیرم؟ ^{۲۸} آنقنطاره اوک آرگیرا و اوه ای آدیا که ده قنطار داره. ^{۲۹} چون هر کسی که داره، پَرتر آدیه بی تا فراوانی نه بداره؛ اما ا کسی که نداره، آچی که داره نی اوک آرکته بی. ^{۳۰} اِم بی مصرفه نوکره بره تایریکیک درنا، یاگایی که برمنده و دندان دندنان سرک سخ دینده.“

داوریه روج

^{۳۱} «وقتی که انسانه زا اِشتن شکوه و جلال و همهی فرشتان نه آیه، اِشتن باشکوه پادشاهی تخت سرک نشه ^{۳۲} و همهی قومه چه پرانک بیدا آبیننده و آ شوانه آنی شوار که پَسان بزنانک جدا آگره، مردمه هنددیگرک جدا آگره: ^{۳۳} پَسان راسه طرف و بزنان اِشتن چپه طرفک نیه. ^{۳۴} چاوش پادشاه آوانی نه که چوه راسه طرفک اِسنده واجه: ”ای آوانی که چمن په شاما برکت آدیه، بایا، و پادشاهی ارث ببرا که دنیا صفتنه شاما را آماده بیه به. ^{۳۵} چون و شیرم به، من

ران غذا آدا؛ تَشیرم به، منران او آدا؛ غریب بَم، من ران یاگا آدا. ^{۳۶} لخت بَم، من ران خَلو آدا؛ مریض بَم، چمن عیادت بامِران؛ زندانک بَم، چمن ویندنه را بامِران. ^{۳۷} آدمی صالحه آدمه جواب آدینده: ”آقا، کی تِمان وشیر بینده و تِمان غذا آدا، یا تَشیر بیندمانه و تِمان او آدا؟ ^{۳۸} کی تِمان غریب بینده و تِمان یاگا آدا و یا لخت بش، و تِمان خَلو آدیه؟ ^{۳۹} کی تمان مریض و یا زندانک بینده و اِشته ویندنه را بامِمان “ ^{۴۰} پادشاه جواو بدا: ”حقیقتا، شامانه واجم، اَچی ای که چمن ایگله ویلی ترین براران را کردَرانه، چمن را کردَرانه.“

^{۴۱} «آدمی پادشاه آوانی نه که چوه چپه طرفک اِسنده نه واجه: ”ای لعینان، منک دور آبا و آبدیه آتش دله بشا آتشی که ابلیس و چه فرشتان را آماده بیه، ^{۴۲} چون وشیرم به، من ران غذا آندا؛ تَشیر بَم، من ران اُ آندا؛ ^{۴۳} غریب بَم، من ران یاگا آندا؛ لخت بَم، من ران خَلو آندا؛ مریض و زندانی بَم، چمن ویندن را نامران. “ ^{۴۴} چاوش آوه جواب آدینده: ”آقا، کی تِمان وشیر، تَشیر، غریب، لخت، مریض و زندانک بینده و تمان خدمت نکرَدش؟“ ^{۴۵} آوان جواو آدیه: ”حقیقتا، شاما نه واجم، اَچی که چمن ایگله ویلی ترین براران را کردَران نیه، چمن را کردران نیه.“ ^{۴۶} پس اِمه شینده آبدیه عذاب دله، اما صالحه آدمه شینده آبدیه زندگی دله.»

۲۶

عیسی کوشتنه نقشه

^۱ وختی عیسی همه ی اِم لاوان اوجردشه، اِشتن شاگردان نه باتشه: ^۲ «زانسرا که دو روجه پَش، پَسَخ عید آیه و انسانه زا تسلیم کونده تا صلیب سرک بوکوشندش.»

^۳ پس سران کاهنان و قوم یهود شیخان، معبده پيله کاهنه کاخک پیدا آبنده. معبده پيله کاهنه نام قیافا به. ^۴ آوه هندیگرنه نقشه شان بکشس که چنجوره بی صص صلَم، عیسی دستگیر بگرنده و بوکوشنده. ^۵ اما واتردشانه: «اِم کاره عیده روجانک مکرَم، مبادا مردم شورش بکرنده.»

عیسی بیت عنیاک

^۱ وقتی که عیسی بیت عنیا دهک جذامیه شَمعونه کتیک به، ^۷ زلی ای، ای

گله مرمريه عطر ياگاپي، گران عطرنه فت، چه ور باميا و آدمي که عيسي سفره سر نشته به، عطرينه روعنش عيسي سر آرکرده. ^۸ شاگرده وختي امشان بينده پر عصباني آبنده، باتشانه: «ام اسراف چيه رايه؟» ^۹ «بسه که ام عطره گران گرانينه خورتن و چوه پوله فقيران آديين.» ^{۱۰} اما عيسي امش بزاسه، باتشه: «چيه را ام زلي ناراحت کردرا؟ آوه چاکه کاري شي چمرا کرده. ^{۱۱} فقيره هميشه شاما دوير و برک اسنده، اما از هميشه شامانه نيم. ^{۱۲} ام زليه ام عطريه روعن آرکردننه چمن جانه سرک، منش دِخشاردننه را آماده بکردم. ^{۱۳} حقيقتا، شامانه واترم، همه ي دنياک، هر ياگا که ام انجيل اعلام بيبي، ام زلي کار ني چوه يادنه واته بي.»

يهودا خيانت

^{۱۴} چاوش يهودا اسخريوطي که ايگله آ دونزده گله شاگردک به، بشه سران کاهنان ور ^{۱۵} و باتشه: «اگم عيسي شاما ور تسليم بکرم من چه آديا؟» آوان سي گله نقره سکه آوشان آدا. ^{۱۶} آدمي نه، يهودا فرصته پشدنه گرسرده تا عيسي تسليم بکره.

آخريين سور

^{۱۷} بي خمير مایه فطيره عيده اولين روجک که هه پسخه عيده، شاگرده عيسي ور بامنده و آپرسسشانه: «گره کا اشته را تهيه بکرام تا پسخ عيد سوره بخري؟» ^{۱۸} عيسي آوانش باته که شهرک، فلان کسه ور بشا و آونه باجا: «استاد واتر: "چمن موقع نزديک آبيه. گمه پسخ عيده سوره چمن شاگردان نه اشته کيیک بخرم.» ^{۱۹} شاگردان آجوزه که زه عيسي واته به، بگردشانه و پسخ عيد سورشان تهيه بکه.

^{۲۰} شو آبه و عيسي اِشتن دونزده شاگردنه سفره سر بنشت. ^{۲۱} سوره خردنه موقعه، عيسي باته: «حقيقتا، شامانه واترم، اي نفر شاما دلک من دشمنه تسليم کره.» ^{۲۲} شاگرده پر ناراحت آبنده و اي نفر اي نفر عيسيك آپرسسشانه: «آقا، از که آ آدم نييم؟» ^{۲۳} عيسي جواب آدا: «آيي که اِشتن دسه منه اي قدرک درنه، آور من تسليم کره. ^{۲۴} انسانه زا ايزه که چه درباره مقدسه نيويشته انک نيويشته بيه، چوه را اتفاق دگنه، اما واي بحال آکسي که چوه خيانتنه ام اتفاق انسانه زا سر بايه. چوه را چاک تر بسه که هرگز دونيا آمييه نه.» ^{۲۵} آدمي يهودا، آوي که رايش به عيسي خيانت بکره، جوابکش باته:

«استاد، آیا از اوم؟» عیسی جواب بدا: «تِه ایزه واتری!»
 ۲۶ وختی غذا خَرَدردشانه، عیسی نانش آگته و شکر کردنه پَش، پاره بکردشه و
 اِشتن شاگردانش آدا باتشه: «بیگیرا، بَخْرا؛ اِم چمن بدن اِسِه.» ۲۷ هانده قدرش
 آگته و شکر کردنه پَش، آوش آدا شاگران و باتشه: «شاما همه اِمک آخرا.
 ۲۸ چون که اِم چمن خونِه، که آونه اِم تازه عهد مِهَر گِرم. چمن خون آرِبی تا
 خیلی آدمان گناهان بخشسه ببینده. ۲۹ شامانه واجم از د اِم انگوره داره میوک
 آنخرم تا آ روجی که آوه تازه تازه ای، شامانه چمن آسمانیه پیر پادشاهیک،
 آخرم.»
 ۳۰ آ موقع، سرود خواندنه پَش، زیتونه کوهه طرفه راه دگسندِه.

پطرس هاشا کردن پیشگوی

۳۱ آ موقع عیسی آواننه باته: «آشان شاما همه من تینا هرزا، چون مقدسه
 نیوشته انک نیویشته بیه،
 «شوانه زَنم»

و پَسان سوری پخش آیینده.»

۳۲ اَمّا چمن زنده آبینه پَش، شاما همان پَران تر جلیل منطقه را شیم.»
 ۳۳ پَطْرُس جوابکش باته: «حتی اگم همه ته تینا برزنده، از هرگز ته تینا نرزم.»
 ۳۴ عیسی آونه باته: «حقیقتا، تَنه واترم هم آشان، پیش از اِم که سوکوله
 بخوانیه، سُه را من هاشا کری!» ۳۵ اَمّا پَطْرُس عیسی نه باته: «حتی اگم لازم
 بیی تَنه بَمَرم، ته هاشا نکرم.» آدرین شاگردان نی اِنجوره باتشانه.

عیسی دعا باغ جتسیمانیک

۳۶ آ دمی عیسی اِشتن شاگردان نه بَشه یاگابی که چَه نام جتسیمانی به آواننه
 باتشه: «تا آز شیم آ گا و دُوعا کرم، شاما اِنگا بنشا.» ۳۷ هانده عیسی پَطْرُس و
 زیدی دو گله زارش، اِشتن نه بیردشنده. عیسی ناراحت و پریشان ببه، ۳۸ آوان نه
 باتشه: «پره غم و غرصک، نزدیکه بَمَرم. انگاک بندرا و منه آگا ببا.» ۳۹ چاوش
 عیسی آندلی آور تر بَشه و زانوش بیزی و اِشتن صفتش گل آنا و ایزه دعاش بکه:
 «ای چمن په، اگم ممکنه اِم عذابه قدره منک دور بکه، اَمّا نه چمن گوسنه،
 بلکم اِشته گوسنه.» ۴۰ آ دمی اِشتن شاگردان وَر آگردس و بیندشه آوه خُتنده.
 پس پطرسنه باتشه: «نِتاسردرانه ای ساعت منه آگاه ببا؟» ۴۱ آگا ببا و دعا بکرا تا
 امتحانک دمگنا. روح مشتاق اِسِه، اَمّا جسم ناتوانه.» ۴۲ هنی دومین را بَشه و

دعا بکردشه: «ای چمن په، اگم علوده راهی نیه جوز اِم که از اِم عذاب قدرک آخرم، پس اشته گوسه بیی.»^{۴۳} هنی آگردس و بیندشه اوه خُتنده، چون اوان پینیکی زیرده.^{۴۴} پس هنی اوش ول آکردنده و بشه و سومین را آ دعاش بکه.^{۴۵} چاوش عیسی شاگردان ور بامه و اوانش باته: «حلا خُتران و استراحت کردرا؟ دیسا آ ساعت نزدیکه و انسانه زا گناهاکاران دسنه تسلیم آبی.»^{۴۶} ییزا، بِشام. دیسا کسی که رایشه من تسلیم بکره آرسر.»

عیسی گرفتار آبین

^{۴۷} وقتی حلا عیسی لاوش گردرده، یهودا که ایگله آ دونزه گله شاگردک به، آرسس، ایگله یکه گروهینه که چماق و شمشرنه آمیه پنده. اوان سران کاهنان و قوم شیخان طرف نه خرسانسه بیه بنده.^{۴۸} عیسی تسلیم کرار، یهودا، اوه ای که چه همراه بنده نه علامتی آدییش به و واتش به: «آبی که اوه ماچ گرم، اوه؛ اوه بیگیرا.»^{۴۹} یهودا البحل بشه عیسی ور و باتشه: «سلام، استاد!» و عیسیش ماچ بکه.^{۵۰} عیسی اونه باته: «ای رفیق، آ کاری که چوه را آمیش، بکه.» آدمی آ گروه پران بامنده و عیسی سر آرینده و اوشان دستگیر بکه.^{۵۱} اِم موقعک عیسی همراهانک ای نفر اِشتن شمشیرشه بگشسا و معبده پيله کاهنه نوکرش ییزی و چه گوششه بپریا.^{۵۲} اما عیسی اونه باتشه: «شمشیر بنه چه یاگاک، چون هر کسی شمشیر بگشه، شمیرنه کوشته بی.»^{۵۳} فکر کردری نتانم چمن آسمانیه پیترک آخازم که ای لحظه دلک، دونزه لشکر فرشته پرترا چاما کمک را بخرسانه؟^{۵۴} اگم اِم کاره بکرم آدمی مقدسه نیوشته آن پیشگویي چمن درباره چنجوره اتفاق دگنه؟^{۵۵} آدمی، عیسی جماعتنه باتشه: «مگم از راهزنم که چماق و شمشیر نه چمن پشدنه آمییران؟ از هر روج معبدک نشتیم و تعلیم آدسه و منران دستگیر نکه.»^{۵۶} اما همه ی اِم چیه گسه اتفاق دگنه، تا پیغمبران پیشگویي انجام بیی.» آدمی همه ی شاگرده اوشان تینا بشته، و دوشتنده.

عیسی محاکمه شورای یهود پرانک

^{۵۷} آوانی که عیسی شان دستگیر کرده به، اوشان معبده پيله کاهن ور برده، که چه نام قیافا به. آگا معلمین تورات و شیخان پیدا آبیه بنده.^{۵۸} پطرس دورنه عیسی پشدنه پشه تا پيله کاهن کییه حیاط آرسس پس دله دشه و نگهبانان نه بنشت تا بینه آخر اِم قضیه چه بیر.^{۵۹} سران کاهنان و تمان یهوده شورا اعضا

تقلا گُردردشانه دوریبه شهادتی عیسی ضد پیدا بکرندۀ تا اوه بوکوشندۀ؛^{۶۰} با اِم که پر آدمه بامندۀ و دوریبه شهادت آداشانۀ، اما نتانسانۀ دلیلی پیدا بکرندۀ تا بیبی اونه عیسی بوکوشندۀ. آخر سر دو نفر پَران بامندۀ^{۶۱} باتشانۀ: «اِم مردکۀ واتۀ، "از تانم خدا معبدۀ خراب بگرم و سُه روجۀ دلک اوه هنی رچ آگرم.»»^{۶۲} آدمی معبدۀ پیله کاهن بهیشت و عیسی نہ باتشۀ: «جوایی نداری بدیی؟ اِم چیہ کہ اِم مردک اشته ضد شهادت دیبر؟»^{۶۳} اما عیسی ہیچی نوات. پیله کاهن اونه باتشۀ: «تہ قسم دیم آخدایی کہ زندیہ آمانہ باج آیا تہ مسیح موعود، خدا زایش؟»^{۶۴} عیسی جواب بدا: «تہ ایزہ واتری! شاما نہ واجم کہ چمہ پَش انسانہ زا وینا کہ خدای قادرہ راس دَسک نشتہ، و آسمانہ ابران سرک آمییر.»^{۶۵} آدمی معبدۀ پیله کاهن اِشتن خلو یَقش چنگ بیزی و اوزارنسسہ و باتشۀ: «کفرش بات! دَ شاهدمان چیہ رایہ؟ اِسا چہ کفران بشنوس،^{۶۶} شاما حکم چیہ؟» جوابک باتشانۀ: «چوہ سزا مرگہ!»^{۶۷} آدمی عیسی صِفَتہ سرشان چاف آشاند، اوشان بیزی. بعضی نی اوشان سیلہ بیزی،^{۶۸} واتردشانۀ: «ای مسیح، اِسا غیبنہ باج بینام کیہ تہ زییر؟»

پطرس هاشا

^{۶۹} پطرس کییہ بَرک، حیاطک نشتہ بہ کہ ایگلہ کنیزی چوہ وَر بامیا و باتشۀ: «تہ نی عیسیای جلیلی نہ بِش!»^{۷۰} اما پطرسہ همان پَرانک هاشا بکہ و باتشۀ: «نزانسرم چہ واتری!»^{۷۱} پطرس وقتی کہ بَرہ ور شیردہ علودہ کنیزی اوش بیند و جماعتی کہ آگا وندرسہ بندہ نہ باتشۀ: «اِم مردک نی عیسی ناصرینہ بہ!»^{۷۲} پطرسہ هنی هاشا بکہ، و قسمش بخہ کہ «از اِم مردکہ آنزانم.»^{۷۳} کملی پَش، جماعتی کہ آگا وندرسہ بندہ، پَران بامندہ و پطرسہ نہ باتشانۀ: «شکی نیپہ کہ تہ نی ایگلہ اوانکش! اشته لاوکریک و لهجک مشخصہ!»^{۷۴} پطرسہ شروع بکہ اِشتنش لعنت کردن و قسمش بخہ، باتشۀ: «از اصلا اِم مردکہ آنزانم!» دوز هَ لحظک سوکولہ بخواندہ.^{۷۵} آدمی پطرس عیسی لاوش ویر بوعدہ کہ واتش بہ: «پیش از اِم کہ سوکولہ بخوانیہ، تہ سُه را من هاشا کری.» پطرس بَرشہ بر و زار زار بیرمس.

۱ وقتی روح آبه، همه‌ی سران کاهنان و قومہ شیخان پیدا آبنده، ہندیگر نہ مشورتشان بکہ کہ عیسی بوکوشندہ. ۲ پس اوشان دوسہ دسنہ ببردہ و پیلٹس والی تحویلشان بدا.

۳ وختی یهودا، عیسی تسلیم کرار، بیندشہ کہ عیسی شان محکوم گردہ، اِشتن گردہ کارک پشیمان آبه و سی گلہ نقرہ سکش سران کاهنان و شیخان آگاردنسسہ و باتشہ: ۴ «از گنام کردہ و بی گناہہ آدمی، خونہ آزیینہ، باعث پیم.» اما اوان جواب بدا: «آما چہ مربوط؟ اِشتن زانی!» ۵ آدمی یهودا نقرہ سکہ ہانش معبد گلہ سرک آرکردہ و بر برشہ، و اِشتنش لافندینہ آتارسنس. ۶ اما سران کاهنان سکہ شان گلک پیدا آگت و باتشانہ: «إم سکہ چون خونہ پولندہ، شرعاً روا نی اوه معبدہ خزانہ دلک درنام.» ۷ مشورت کردنہ پش، ا پولنہ کوزہ گرہ زمین شان بخری تا اوه خلکان را قبرستان بکردنہ. ۸ چمہ واسنہ تا اِسا آیاگانہ «خونہ زمی» واجندہ. ۹ اِنجورہ، اِرمیای پیغمبرہ پیشگوپی اتفاق دگس کہ واتش بہ: «اوان سی گلہ نقرہ سکہ اکثشانہ، اِقیمتی کہ خدا قوم چوہ راشان انا، ۱۰ و اوانہ کوزہ گرہ زمین شان بخری، اِجورہ کہ خداوندہ منہ واتہ بہ.»

محاکمہ پیلٹس پرانک

۱۱ اما عیسی والی پرانک بندرس. والی اؤکش آپرسس: «آیا تہ یهودیان پادشاهش؟» عیسی جواب بدا: «تہ ایزہ واتری!» ۱۲ اما آزمانی کہ سران کاهنان و شیخان اوشان تیمت زیردہ، ہیچ جوابشی آندا. ۱۳ پس پیلٹس عیسی نہ باتشہ: «تشنوسری اِشته ضد چہ واترندہ؟» ۱۴ اما عیسی چہ جوابش ندا، حتی ایگلہ تیمتشین جواب ندا، ایزہ کہ والی پر تعجب بکہ.

۱۵ والی رسم داشته کہ پسخ عیدہ موقع ایگلہ زندانی مردمہ انتخاب نہ آزاد آکرہ. ۱۶ ا وقتک ایگلہ زندانی معروفی زندانک اِسبہ کہ چوہ نام بازاباس بہ. ۱۷ پس آزمانی کہ مردم پیدا آبنده، پیلٹس اوانکش آپرسس: «گرانہ کی شاما را آزاد بکرم، بازاباسہ یا عیسی کہ اوانہ مسیح واجندہ؟» ۱۸ اِمش باتہ چون زانسیسہ کہ پخیلی سَرَدن عیسی شان تسلیم کردہ. ۱۹ و ایزہ نی وقتی کہ پیلٹس داوری تخت سرک نشتہ بہ، چوہ زَنر چوہ را پیغامیشی آدا، باتشہ: «إم صالحہ مردکنہ کار مَدا، چون اوری چوہ دربارہ خُنیمی ویندہ کہ مَنش پر عذاب بدا.» ۲۰ اما سران کاهنان و شیخان، جماعتشان قانع بکہ تا پیلاتسک بازاباس آزادی

و عیسی مرگه آخازنده. ^{۲۱} والی هنی آپرسس: «کامین گله، ام دُو نفرک شاما را آزاد بکرم؟» آوان جواب بدا: «بازاَباسه.» ^{۲۲} پیلاتس آوانکش آپرسس: «پس عیسی که آونه مسیح واجند، آونه چه بکرم؟» همه باتشانه: «آوه صلیب سرک بوکوش!» ^{۲۳} پیلاتسه آپرسس: «چیه را؟ چه بدی ایشی کرده؟» اما آوان بلندتر جره کردردشانه: «آوه صلیب سرک بوکوش!»

^{۲۴} وختی پیلاتس بیندشه که چه تلاش بی فایده اِسِه و شورش بییر، اُ آخاستشه و اِشتنش دسش مردمه پرانک بوشوسنده و باتشه: «ام مردکه خون چمن گردن نییه. اِشتن زانا!» ^{۲۵} مردم همبلنه باتشانه: «چوه خون چاما گردن و چاما خوردنان گردن بیی!» ^{۲۶} آ موقع پیلاتس، بازاباسش چوان را آزاد آکه و دستورش بدا تا عیسی شلاق بزنده، و چاوش درسماردشه آوه صلیب سرک بوگوشنده.

عیسی مسخره کرن

^{۲۷} چاوش والی سریازه، عیسی شان ببه والی کاخه حیاطک، و همه ی سریازه عیسی دویره بیدا آبنده. ^{۲۸} آوه عیسی خلوشان برآورده، و ارغوانیه آبایی چوه دوشه سرانک آرداشتشانه ^{۲۹} و تاجی تیگنه بوتشانه عیسی سرکشان آنا و ایگله چویی چوه راسه دسشان آدا. چوه پرانکشان زانو بیزی، و مسخره کردن کردن باتشانه: «سلام بر یهودیان پادشاه!» ^{۳۰} آوه عیسی صفته سر چاف آشاندشانه، چوشانه چه دسک آرکتا و چوعنه چوه سرکشان بیزی. ^{۳۱} چوه مسخره کردنه پش، آباشان عیسی جانک برآورده و چوه اِشتن خلوانشان آوه دکرده و آوشان برده تا صلیب سرک بوکوشنده.

عیسی صلیب سرکوشتن

^{۳۲} وقتی که بر برشیردنده، ایگله مردکی نه دیمادیم ببنده که چه نام شمعون به و قیروان اهالیک به، آوشان مجبور بکرده که عیسی صلیبه چه پشدنه بیره. ^{۳۳} وختی یاگایی که آونه جُلجتا واتشانه، یعنی جمجمه، آرسسنده، ^{۳۴} سریازه عیسی شان شرابی آدا که زردآبنه بیدی گنسه به. اما وختی عیسی آوش بچشس، نگوسشه آوه آخره. ^{۳۵} آ موقعی که عیسی شان صلیبه سر برده، چوه خلوعان تقسیم کردنه سر، اِشتن میانک قرعشان درنده ^{۳۶} چاوش بنشتنده و آگا نیگهبانی شان آدا. ^{۳۷} آوان عیسی جریشان تخته ای سرک بینیوشته و چوه صلیب کفایینه سرکشان بیزی: «امه عیسی، یهودیان پادشاه.»

۳۸ دو گله راهزن نی عیسی نشان مصلوب بکه، ای نفر چوه راسه طرفک و آدرین چوه چپه طرفک. ۳۹ راه اوراران آشتن سرشان تکان دیرده، و دشمن دین دین ۴۰ واتردشانه: «ته ای که رایر به معبد خراب بکری و سه روجه آوه هنی رچ آگری، اِسا اِشتن نجات بده! اگم ته خدا زایش صلیب سرنه بو جیر!» ۴۱ ایزه نی سران کاهنان و تورات معلمین و شیخان نی ریشخنه، واتردشانه: ۴۲ «علوده آدمش نجات بدانده، اما نتانسر اِشتن نجات بدیه. اگم خدا قومه پادشاهه، اِسا صلیبه سرنه جیر بایه تا آوه ایمان بو عرام. ۴۳ آو خدا توکل داره، بدا خدا آوه نجات بدیه، اگم آونه خَشه. چون آوه واترده از خدا زا اِسم!» ۴۴ آ دو گله راهزن نی که آونه صلیب سر مصلوب بیه بنده، انجوره اوشان دشنام دیرده.

عیسی مردن

۴۵ ساعت دوزنه ناهار نه تا ساعت سه ناهار پَش، تاریکی همه آ سرزمینش بگته. ۴۶ ساعت نزدیک سه ناهار پَش به، عیسی بلنده صَصنه دادش بکه: «ایلی، ایلی، لَمَّا سَبَقْتَنی؟» یانی «چمن خدا، چمن خدا، چیه را مِر تینا بَشتم؟» ۴۷ بعضی از آوه ای که دیشتنه را اگا و ندرسه بنده اِمشان بشنوس، باتشانه: «ام مردک ایلیا پیغمبره صص کردر.» ۴۸ ای نفر آوانک اَلْبَحَل بیرویت و اسفنجش بو عرد، آوش ترشسه شراب نه فت آکه و چوی سر آناشه ببردشه عیسی گره پران تا آخره. ۴۹ اما بقیه باتشانه: «آونه کاری مدارا بدا بینام آیا ایلیا پیغمبر چوه نجات دینه را آیه؟» ۵۰ عیسی هنی بلنده صَصنه جرش بکه و جانش بدا. ۵۱ اَلْحَظْکَ رَه، معبد پرده کفانه تا جیر دو پاره ببیا. زمی بلرزس و سگه آشکاجسنده. ۵۲ قبره نی آبنده و خیلی مقدسه آدمه که مرده بنده، زنده آبنده. ۵۳ آوه قبرک بر آمده و عیسی زنده آیینته پَش، بشنده مقدسه شهر که ه اورشلیمه و آوان اِشتنشان خیلین آمانس. ۵۴ وقتی که سریازان فرمانده و سریازانی که عیسی صلیبه جیرک بنده تا نگهبانی بدینده، دیمه لرزه و همهی اتفاقان بیندشانه، پر بترسسنده، باتشانه: «واقعا که اِم مردک خدا زا به.» ۵۵ خیلی زلی نی آگاک اِسبنده و دورنه دیشتر دنده. آوه جلیله منطقه نه عیسی پَشدن آمییه بنده تا آوه خدمت بکرنده. ۵۶ چوان میانک مریم مجدلیّه و مریم یعقوب و یوسفه ما، و زیدی زاران ما نی بنده.

عیسی دخشاردن

۵۷ نِمسیره دم، پولداره مردکی راهه اهالیک، که چوه نام یوسف به، و ایگله

عیسی شاگردانک به، ^{۵۸} پشه پیلانُس وَر و عیسی جنازَش آخاست. پیلانُسه دستور بدا جنازه آوه آدینده. ^{۵۹} یوسف جنازش آگت، آ پیچسشه ایگله تمیزه کتانه کفنی کی ^{۶۰} و تازه مقبره ای که اِشتن راش صخرک تاشسش به، بنا و پيله سِگی مقبره گره پرانک پناشه و پشه. ^{۶۱} مریم مَجْدَلِيَه و آدرپین مریمه آگارک مقبره پرانک نشته بنده.

مقبره نگهبانه

^{۶۲} ای روجه پَش، «یهودیان آماده بینه روج» پَش، سران کاهنان و فریسی فرقه علما پیلانُسه ور بشنده، باتشانه: ^{۶۳} «قربان! ویرمانه که اَحْقه باز وختی زنده به، باتشه، "از سُه روجه پَش زنده آبیم." ^{۶۴} پس فرمان بده مقبرک تا سُمین روج نگهبانی بکرنده، مبادا چَوه شاگرده بیشینده، جنازه بدزنده و مردمنه باجنده که "آ زنده آبییه"، که اگم بتاننده اِم کاره بکرنده، چَوه آخریه حُقه، چَوه اولیه حَقک نی بدتر آبی.» ^{۶۵} پیلانُسه جواب بدا: «شاما اِشتن ای دسته نگهبان دارا. پِشا و آجوره زه که صلاح وینا، مقبره ویراجین ببا.» ^{۶۶} پس پِشنده و مقبره سِگه شانِه مَهر و موم پِگردا و نگهبانانی آگا بناشانه تا مقبره ویراجین ببینده.

۲۸

عیسی زنده آبین

^۱ ای روج یهودیان مقدسه شنبه روجه پَش، که هفته اولین روج به، هوا روشن آبینه موقع، مریم مجدلیه و آدرپین مریمه بشنده مقبره ویندنه را. ^۲ ایرادَن شدیده دیمه لرزه ای بامه، چون ایگله خداونده فرشته آسمان نه نازل آبییا و بیشیا مقبره طرفه را و سِگشه چَوه پرانک کنار بیزیا و چَوه سرک بنشتا. ^۳ آ فرشته دیم آسمانه برقه شوار سو زپِردشه و خلوش وَهَره شوار، سیی به. ^۴ نگهبانان چَوه ویندنک ترسک لرزسردنده، و مَرْدان شوار آبنده! ^۵ آدمی فرشته زلییان نه باته: «مترسا! چون که زانسرم عیسی پِشدننه گرسرا که صلیبه سر کوشته بییه. ^۶ آ اِنگارک نی، چون آجوره رَ که واٹش به، زنده آبییه! بایا و یاگابی که چَوه جنازشان نیه به، بینا، ^۷ هانده اَلْبَحْل پِشا و چَوه شاگردان نه باجا که "آو زنده آبییه و شاما پِرانتر شی جلیله منطقه، شاما آگاک آوه وینا." دیسا

شامانه باتمه!»^۸ پس زلی ترس و پر شادی نه، البجل مقبره نه بشنده و بیرویتنده تا عیسی شاگردان را ام اتفاقه خبره آدینده.^۹ ایرادن عیسی آوان نه دیمادیم آبه و باتشه: «سلام بر شاما!» زلی پَران بامنده و عیسی پا دگسندده، آوشان پرستش بکه.^{۱۰} آ موقع عیسی آوان نه باته: «مترسا! بشا و چمن براران نه باجا که بیشینده جلیل. آگارک من ویننده.»

نگهبانان گزارش

^{۱۱} آدمی که زلی راک بنده، چند گله نگهبانانک بشنده شهر، همه‌ی اتفاقشان سران کاهنان را باته.^{۱۲} آوان نی شیخان ویندنه پش و مشورت کردن پش، سربازانشان پره پولی آده،^{۱۳} و باتشانه: «مردم نه گه باجا، که "چوه شاگرده شوانه بامنده و آزمانی که آما خُته بمان، چوه جنازشان بدزی."»^{۱۴} و اگم ام خبر والی گوش آرسه، آما اِشتن آوه راضی کرام تا شاما را مشکلی پیش ماییه.»^{۱۵} پس آوه پولشان آرکته و هه کاری که آوان نه واتشان به بکردشانه. تا اِسا نی ام داستان یهودیان میانک اِسه.

پيله وظيفه

^{۱۶} آ موقع آ یازده شاگرد جلیله منطقک بشنده، به آ کوهی که عیسی آوان نه واته به.^{۱۷} وختی آگارک عیسی شان بینده، آوشان پرستش بگه. آما بعضی شک بگردشانه.^{۱۸} آ موقع عیسی پَران بامه و آوان نه باتشه: «همه‌ی قدرت آسمانک و گله سَرک من دَرسمارده بیه.^{۱۹} پس بشا و همه‌ی قومان چمن شاگرد بکرا و آوان، پبیر نام نه و زار نام نه و مقدس روحه نام نه غسل تمعید بدیا؛^{۲۰} و آوان تعلیم بدیا که هر چی شامام فرمان دییه، انجام بدینده. اِسا از تا آخر زمان، هر روج شاما نه اِسم!»